Viața studențească

40

DIRECTIVELE – PROGRAMUL EXAMENELOR NOASTRE DE MIINE

Studenții economiști, tinerii din cadrul Academiei noastre au un motiv în plus față de toți ceilalți colegi ai lor de a considera Directivele, a căror dezbatere o va face curînd Conferința Națională a P.C.R., drept „programul examenelor noastre de miine". De fapt, ele sînt și programul examenelor noastre universitare de azi pe care le dăm în perspectiva confruntării desigur și mai importante, de după absolvire, cu viața, cu multiplele cerințe ale actualei etape a dezvoltării țării noastre.

Poate așa se și explică de ce lecțiile, seminariile și dezbaterile pe teme politice și ideologice ce au avut loc în aceste săptămîni s-au axat pe ideile călăuzitoare ale documentelor elaborate de Comitetul Central al partidului. O asemenea discuție, purtată în grupa 604 — anul III, Economie generală în prezența tovarășului conf. dr. C. Danciu, decanul Facultății de economie generală, a subliniat cîteva din exigențele pe care imperativele dezvoltării în ritm modern a economiei noastre socialiste le pun în fața viitorului economist: studiul legităților obiective în vederea înlăturării oricărui subiectivism și voluntarism; aplicarea celor mai noi cuceriri ale științei, inclusiv ale matematicilor și ciberneticii; valorificarea maximă a resurselor interne; rentabilitatea; exigența menită să asigure o perfecționare continuă. Ecoul proiectului de Directive s-a cristalizat astfel în rîndul studenților Academiei noastre în jurul a două idei esențiale: justețea, caracterul științific al politicii partidului și înțelegerea înaltei răspunderi ce ne revine pentru a fi la înălțimea misiunii de a contribui activ la realizarea practică a acestei politici.

Măsurile luate în ultima vreme pentru reorganizarea școlii noastre economice prin crearea actualei Academii, care ridică tradițiile gîndirii și activității didactice de economie la nivelul cerințelor socialismului, asigură premisele unei pregătiri a cadrelor în concordanță cu necesitățile practice privite în dinamica lor. Pot aminti printre aceste perfecționări aduse învățămîntului nostru: crearea secției de mecanizare și automatizare a calculului economic, sporirea ponderii disciplinelor de specialitate, lărgirea activităților aplicative și generalizarea lucrărilor practice la disciplinele de profil, intensificarea aplicațiilor de matematică modernă în economie etc.

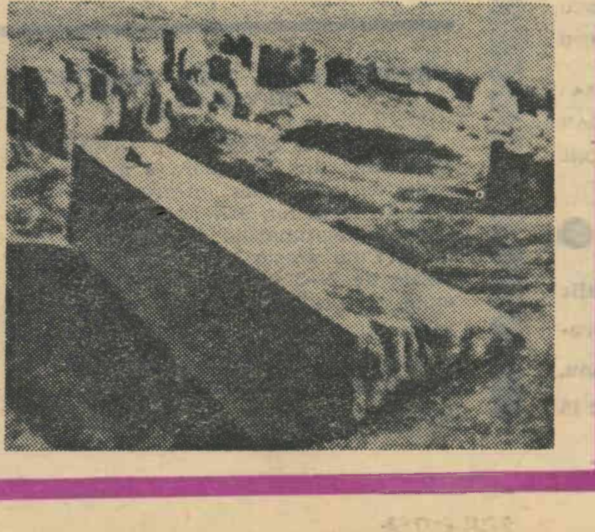
Foarte importantă e și includerea în planurile de învățămînt a unor discipline care studiază aspectele sociale ale proceselor economice, cum sînt: sociologia economică și psihologia socială, adaptate profilurilor diferitelor secții. Se înțelege că, în condițiile create astfel, amploarea sarcinilor puse de Directive în fața economiei noastre ne îndeamnă și ne obligă nu doar la un studiu conștiincios, ci la un efort permanent de aprofundare a disciplinelor de profil, în cea mai strînsă legătură cu aspectele concrete ale dezvoltării economiei țării noastre și bazat pe o foarte largă informare asupra experiențelor și tendințelor cele mai înaintate care se afirmă pe plan mondial.

Sînt sarcini care ne vizează nu numai pe noi, viitorii economiști, ci și pe colegii de la alte institute, căci fiecare absolvent al învățămîntului superior și îndeosebi al institutelor tehnice trebuie să fie un bun economist. Oriunde vor activa după absolvire inginerii mecanici și electrotehnicieni, chimiști și constructori, agronomi, silvicultori și de transporturi, ei vor întîlni complexitatea problematicii economice în care este integrată organic specialitatea lor. Căci azi capacitatea profesională se verifică numai prin rezultatele economice ale aplicațiilor științifice și tehnice respective.

Vasile ROȘU
student, Academia de studii economice

Un portret necunoscut al lui Emil Racoviță, rezumat în dilema A ȘTI SAU A NU ȘTI,
puteți citi în pag. 3

„AȘTEAPTĂ CINEVA SĂ INTRE EXTRATEREȘTRII ÎN CAFENELELE NOASTRE?"

În pag. 8 – un răspuns pe cît de ipotetic, pe atît de captivant

V S

REVISTĂ
A
ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Nr. 40

12 PAGINI • 0.50 LEI • ANUL XII
MIERCURI 29.XI.1967

COLEGIUL
DE REDACȚIE

Redactor-șef :
NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIȚULESCU; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție ; FRED MAHLER

Prezentarea artistică :
Dumitru MOLDOVEANU

Prezentarea grafică :
Tiberiu PETRESCU

Titluri și vignete :
Constantin ZISU

Fotografia :
Emil COJOCARU

Corectura :
Filofteia ANDREESCU
și Minodora LUPU

Paginația :
Richard LUCIAN
și Gheorghe ȚONE

Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15

REVISTA NOASTRĂ PROPUNE :

UN CURS DE ISTORIE A CULTURII ROMÂNEȘTI!

Cu prilejul recentelor adunări de alegeri ale organelor U.T.C. din facultățile noastre, pe lîngă numeroase alte propuneri interesante, unele voci de prestigiu, atît din rîndul cadrelor didactice cît și al studențimii, s-au pronunțat pentru introducerea unui curs de Istorie a culturii naționale **în toate institutele de învățămînt superior, indiferent de profilul lor. Dezideratul a fost formulat și de către prof. dr. docent IOSIF PERVAIN, la Conferința U.T.C. a Facultății de filologie din Cluj.**

Dacă o asemenea propunere nu ar fi putut avea pînă mai ieri suficientă audiență, datorită unor factori ce țineau fie de structura de pînă acum a învățămîntului nostru universitar, fie de anume erori, socotim că este momentul ca problema să fie repusă în discuție.

Într-adevăr, ce situație poate fi mai nefirească decît aceea a acordării licenței unui absolvent de institut superior care nu posedă o cît de vagă orientare în ansamblul valorilor majore ale creației culturale a poporului său. O foarte sumară anchetă întreprinsă printre studenții anilor V de la Facultatea de filologie a Universității clujene poate fi edificatoare în acest sens. Reținem aici numai constatarea că cei mai mulți dintre anchetați nici măcar nu au putut preciza domeniul în care au activat personalități ca D. Pompei, G.G. Longinescu, Lazăr Edeleanu, D. Voinov, Ioan Cantacuzino, G. Ionescu-Sișești, G. Constantinescu, S. Mehedinți, Nicolae Gh. Lupu și numeroși alții, care reprezintă, pe lîngă cele cîteva nume mai cunoscute (E. Racoviță, P. Poni, Traian Lalescu etc.) aportul științei românești la patrimoniul european. Pe de altă parte, îndrăznim să presupunem că, pentru un proaspăt inginer sau medic, numele lui Ion Maiorescu, V. Conta, Al. Philippide, E. Lovinescu, S. Pușcariu, de pildă, pot stîrni, cu excepții care întăresc regula, unele nedumeriri.

Ni se va obiecta, poate, că asemenea cunoștințe **se încadrează în sfera culturii generale și, ca atare, ele** sînt prevăzute pentru învățămîntul mediu. **În capitolele periodice destinate culturii la disciplina** Istoria României. **Părerea noastră este că obiectivele pe care ar trebui să și le propună un c u r s u n i v e r s i t a r de** Istorie a culturii naționale **nu pot fi realizate în nici un caz la nivelul învățămîntului mediu, această disciplină avînd menirea să ofere unor tineri maturi, specializați într-un anumit domeniu, o prezentare sistematică și de ansamblu a tuturor eforturilor creatoare ale spiritualității românești, să încadreze aceste eforturi într-un context mai larg, european și universal, și să întregească orizontul general de cultură al viitorului specialist cu cele mai importante cuceriri ale domeniilor învecinate.** În momentul de față, **aceste obiective pot fi atinse par[...]țial, prin organizarea unor** cicluri d[...] lecții, **sub egida caselor de cultură [...] a comitetelor de cultură și artă, [...]mind ca, în perspectivă, să se studi[...] posibilitatea integrării organice a [...] curs de acest gen în planurile de în[...]țămînt. Există, desigur, numeroase [...]cultăți pe acest drum — de la stabili[...] profilului, diferențiat pe institute, p[...] la redactarea, susținerea și plasarea [...] judicioasă în procesul de învățămînt — dar prezența unor antecedente în această privință (să amintim numai inițiativa, similară ca intenție, a lui Vasile Pop, în 1834, concretizată în** Disertation sur les livres roumains imprimés, **ca și orientările cele mai noi ale unor univer[...]sități străine ; a se vedea, de exempl[...] dezbaterea asupra facultăților de liter[...] publicată în** Les Nouvelles littéraires, **2 noiembrie 1967, p. 6) ne îndeamnă la temeritate.**

M. BORCILA

A IX-A CONFERINȚĂ PE ȚARĂ A CERCURILOR ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI

Între 24 și 27 noiembrie s-au desfășurat lucrările celei de a IX-a Conferințe naționale a cercurilor științifice studențești: la București (Metalurgie și construcții de mașini), la Timișoara (Matematică, Fizică. Mecanică), la Cluj (Științe sociale), la Iași (Chimie teoretică și aplicată), la Brașov (Transporturi și Telecomunicații). Publicăm în acest număr lista premiilor, urmînd ca în numărul viitor să încercăm a face, pornind de la această conferință, o analiză mai detaliată a unora dintre problemele ridicate de cercetarea științifică în institutele de învățămînt superior.

CHIMIE ANORGANICĂ

I. DANA MARIA MARINESCU, Universitatea București

II. LIVIU VANCEA, Universitatea Cluj ; VIRGINIA CHIRILĂ, VIORICA ȚINTARU, ALIDA LEOPOLD, MYRIAM ROSZMAN, ELENEA COBZARU și RAYA WOLEGER, Universitatea Iași.

III. GHEORGHE ANGHELACHE, EMILIAN MOICEANU, ION GEORGESCU, MIHAELA PETROVICI, EMILIA VATAFU, CRISTINA VENȚEL de la I.P.G.G București.

CHIMIE ORGANICĂ

I. V. NISTOR, absolvent, Institutul politehnic Iași.

II MARIA ANGHELINA și MARIA NEGOIȚĂ, Institutul politehnic București ; KALMAN LASZLO, GHEORGHE LIBERMAN. Institutul politehnic Timișoara.

III. ADRIAN TICU. Institutul politehnic Iași; MATA KNEJEV, Universitatea CLUJ.

TRANSPORTURI ȘI TELECOMUNICAȚII

I. MATEI KIRALY, Institutul politehnic Galați.

II. KAROLY BACSI, GABRIELA COSTESCU, GHEZA ORBAN, GHEORGHE SCHIOPU, absolvenți, BARBU POPESCU, ȘTEFAN STREBELY, Institutul politehnic Brașov. LAURENȚIU CHIRIAC, absolvent TEOHARI DANCIU, DAN MĂRCULESCU, GHEORGHE OANCEA, Institutul politehnic Iași ; GABRIEL CONSTANTINESCU, PETRU SOBIESCHI, MARIN DIMA, absolvenți, Institutul politehnic București ; VICTOR MARTINOVSCHI, absolvent Institutul politehnic Timișoara.

III. PETRE STOICA, DORINA IEȘEAN, MIRCEA VLĂDUȚ, Institutul politehnic Brașov; ERNEST ECKL, VIRGIL MONEA, COSTIN NEȘCU, LAURIAN STAMATE, Institutul politehnic Timișoara ; MARIN DIMA. Institutul politehnic București.

ISTORIA MIȘCĂRII COMUNISTE ȘI MUNCITOREȘTI — FILOZOFIE.

I. F. CRĂCIUN, A. CERNEA. M. PETROVICI, O. SOMEȘAN, Universitatea Cluj ; DAN BÎRLIBA, Universitatea București.

II. M. DRACIU, Universitatea Cluj ; M. BURCA, Universitatea Iași ; I. BODA, Universitatea București.

III. A GANCI, Universitatea Iași, ELISABETA SPRINGHER, NICOLAE METEA, Universitatea Cluj.

Mențiune specială : RADU MIRONOVICI, EMIL SABAU, BARBU BĂLAN. Institutul de mine Petroșeni.

PSIHOLOGIE PEDAGOGIE

I. F. CHELCEA, absolvent, Universitatea București ; P. CULCER, Universitatea Cluj ; G. MUNTEANU, Conservatorul București.

II. C. GHERASE, ELENA TUDOR. Universitatea Cluj.

III. M. BULGARIU, Universitatea Cluj ; I. NEACȘU, Universitatea București ; I. DRUTU. Universitatea Cluj.

METALURGIE

I. BRÎNZEȘ PETRU, KOPANY ALEXANDRU, BIRTAS GAVRILĂ, VALERIU GEORGESCU, Institutul politehnic Cluj.

II. ION GROSU, ALEXANDRU FARCAȘ, Institutul politehnic Timișoara ; MARIA MICU, ION DINU, Institutul politehnic București.

III. PETRU COSTA, MARIN CIUCIUC, ILEANA POPOVICI, IOAN LUP, Institutul politehnic București.

CONSTRUCȚII DE MAȘINI

I. MIRCEA PESCARU, ANTON COROIANU, Institutul politehnic București ; GHEORGHE VASILAS, Institutul politehnic Timișoara ; MIRCEA GONCIAR, Institutul politehnic Brașov, TUDOR, FINAT, VIRGIL GÎNGU, CONSTANTIN SILVESTRU. Institutul politehnic București.

II. NICOLAE CERNEA, VASILE MOLDOVAN, MIREL ȘTEFĂNESCU, Institutul politehnic Timișoara ; CONSTANTIN SANDRU, GHEORGHE PAXIMO, Institutul politehnic București ; EUGEN FISCH. VASILE POPA, COSTIN SUCIU. TATIANA JICMAN, IOAN VĂCĂRESCU, Institutul politehnic Timișoara.

III. ION UNGUREANU, VIOREL LASCU, Institutul politehnic București ; MIHAI DRAGNEA, Institutul politehnic Galați, ȘTEFAN RISNOVEANU, absolvent, ANDREI IAKAB, Institutul politehnic din Brașov ; PAPUC ALEXANDRU, Universitatea Craiova, ANDREI GORSCOVOZ, ALEXANDRU RADU, PETRU TOCA, Institutul politehnic Timișoara, VIORICA FLOARES, MIHAI PÎCĂ, VASILE SUCIU, GRIGORE ȘERBAN, Institutul politehnic Iași.

MATEMATICA ȘI ANALIZA

I. IONEL TEVY, Universitatea București.

II. PAUL TOPUZU, Universitatea București ; POPA EUGEN, Universitatea Iași

III. LASZLO SZIDO, Universitatea București, AMELIA BĂRBULESCU, IOAN BORZA, ISTVAN ELEKES, Universitatea Cluj,

ALGEBRĂ-GEOMETRIE

I. GEORGE GEORGESCU, DORIN POPESCU, Universitatea București.

II. NICOLAE TELMAN, Universitatea București, ILDICO SERDULT. VIORICA GABRIEL, Universitatea Cluj.

III. AUREL BEJANCU, Universitatea Timișoara, ILEANA MAXIM, Universitatea Iași, LUSTIG GHEORGHE, Universitatea București.

MECANICĂ TEORETICĂ

I. RODICA ANDRAS, FLORIAN GLODEANU, Universitatea Timișoara.

II. SORIN FARCAȘ, Universitatea Cluj, ADRIAN RUSU, Institutul politehnic București.

III. TEODOR IONESCU BUJOR. Universitatea București ; EUGENIA ORBAN, MARIA COSTEA. GHEORGHE MARIN, Institutul pedagogic de trei ani Constanța, VOLTAIRE TEODORESCU. Universitatea Iași.

MECANICĂ APLICATĂ

I. DAN RUGESCU, RODRIGUE MĂRCULESCU, Institutul politehnic București.

II. VALENTIN CRISTESCU, ȘTRUL KATZ, Institutul politehnic București.

III. ARPAD FABRY. DANIEL ȘENDROIU, Institutul de mine Petroșeni, SANDA SMARANDACHE, Institutul politehnic București, IOSIF ȚEPOSU, Universitatea București.

RECOMANDAT EXPRES

SISTEMUL DE VIZE TREBUIE... REVIZUIT

Un ordin al rectoratului Institutului agronomic din Timișoara a anulat vechile legitimații de intrare în bibliotecă. În locul lor, solicitanții trebuie să prezinte legitimațiile de student vizate la zi. Cum aceste legitimații n-au fost vizate de 2—3 ani, secretariatul, ca să evite neorînduiala, a programat vizarea acestora pentru toți studenții pe ani și pe grupe. Așa că legitimațiile au fost strînse și predate la secretariate împreună cu carnetele de note. Cum însă mai pot împrumuta studenții cărți în lipsa atît a legitimațiilor de bibliotecă (anulate) cît și a legitimațiilor de student pe care secretariatele le păstrează pentru vizare ? Ni se pare că acest sistem de vize trebuie urgent revizuit.

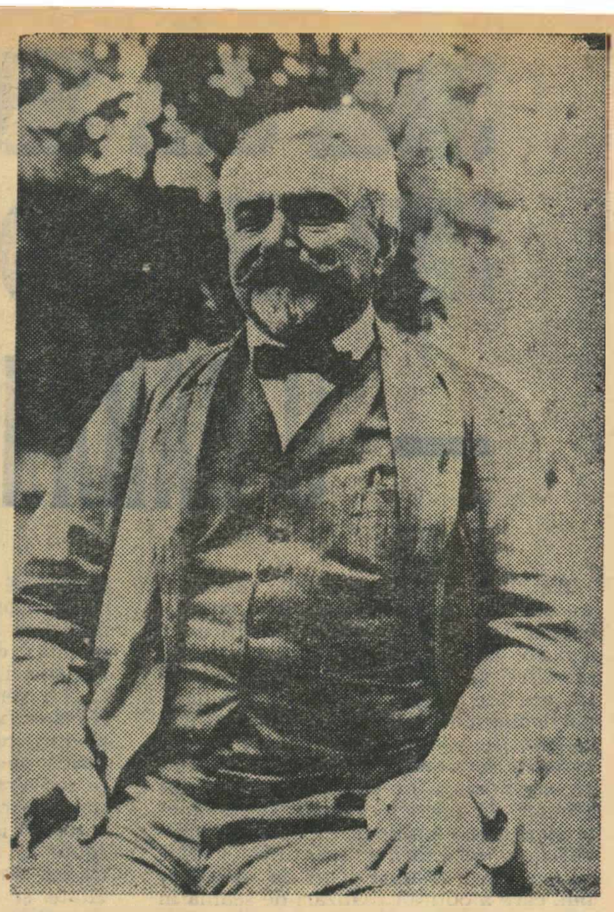
NU-I DIRECTOR, NU E CLUB

Directorul clubului studențesc de la Institutul pedagogic din Baia Mare și-a părăsit postul. De atunci a trecut o lună și încă nu i s-a găsit un înlocuitor. Condițiile pe care Ministerul Învățămîntului le-a stabilit pentru angajarea unui director de club studențesc pretind ca acesta să fie absolvent a 5 ani de facultate și să aibă o vechime în muncă tot de 5 ani. Deși conducerea institutului băimărean ar putea angaja un director pentru acest club de care studenții ar avea atîta nevoie (și are chiar la dispoziție unii absolvenți ai institutului, oameni cu experiență în munca culturală), nu poate trece peste aceste dispozițiuni ministeriale, ceea ce face ca studenții din Baia Mare să nu poată desfășura nici un fel de activități culturale.

Pe cînd o modificare a acestor dispoziții ?

CONVORBIRI

A ŞTI SAU A NU ŞTI

La Cluj, pe una din colinele care urcă întrecîndu-se spre Feleac, alcătuind în trepte, din numeroase edificii universitare, acel amfiteatru arhitectonic ce dă faima oraşului, se află Institutul de speologie, întîiul institut de speologie al lumii, întemeiat în urmă cu 47 de ani. Obişnuiti ai acestei formule, sîntem aproape tentaţi, cum se întîmplă în preajma vorbelor mari, să trecem mai departe cu un fel de admiraţie lunecoasă şi nepăsătoare. Dar timpul se roteşte implacabil şi uneori, cînd înfăţişarea lui dă forme rotunde, sensibilitatea noastră intră cu el într-o ciudată conjuncţie. E ora comemorărilor, cînd semnificaţiile renasc dintr-o impresie ori dintr-o bătaie de inimă. Aşa ni s-a întîmplat la 19 noiembrie, dată la care mărturiile spun că a încetat din viaţă în urmă cu 20 de ani savantul Emil Racoviţă. Acum, tot ceea ce marele biolog a făcut pentru ştiinţa sa îşi recapătă dimensiunea originară, iar ochiul nostru mărit descoperă noi şi noi amănunte pe care le va adăuga portretului, ajutîndu-l să străbată şi mai departe distanţele ce-i sînt hărăzite.

Aş zice că, odată cu moartea, portretele unui astfel de om se înmulţesc. Nu mă gîndesc la întruchiparea biografică, zidită din cifre şi evenimente, ci la acel portret intim pe care fiecare îl investim cu propriile noastre observaţii, cu unghiul nostru personal, cu adeziunea şi afinităţile noastre.

Nestatornicie ?

Racoviţă a fost un om căruia cel mai bine i se potrivea, dintre însuşiri, simplicitatea. „A fi simplu" înseamnă, în această accepţie, a trăi DUPĂ îndemnurile inimii, bineînţeles în cadrul unei discipline pe care personalitatea o face riguroasă.

Biograful ostentativ va putea, de aceea, demonstra în etapele vieţii lui chiar o anume nestatornicie. Fiul boierilor de Vaslui va deveni în Sărărie elev al dascălului Ion Creangă, iar la Paris student în Drept, apoi în Ştiinţe naturale ; tînărul socialist care a fondat pe o terasă boema „Academie Sarah" se va duce din îndemn patriotic să-şi facă armata în patrie, pe urmă, înainte de a-şi încheia stagiul, va lua parte la celebra expediţie antarctică şi, abia publicate lucrările acestei mari experienţe oceanice, va descinde într-o peşteră şi se va dedica unui alt domeniu (al biologiei adîncurilor) întemeind o ştiinţă : biospeologia ; savantul acoperit de glorie îşi va părăsi la 52 de ani (1920) laboratoarele pe care Franţa i le pusese la dispoziţie şi se va întoarce în patria renăscută, devenind profesor universitar, rector, senator, academician ; ceea ce începuse în peşterile Franţei, Spaniei, Algeriei, Italiei, va continua în Carpaţii Apuseni, această nouă „provincie biospeologică" ; va înfiinţa la Cluj un centru de semnalare a păsărilor migratoare ori va patrona un cerc de răspîndire a cărţii franceze şi o organizaţie de turism ; savantul strict va şti să fie un orator savuros ; academicianul auster va iubi cinematograful şi-şi va nota într-o agendă numele actorilor favoriţi ; pedantul notar (ca Maiorescu) al propriilor cheltuieli zilnice va finanţa costisitoare excursii colective şi va dona ţăranilor moşia părintească ; vizionarul crezut stîngaci şi lipsit de imaginaţie tehnică va inventa felurite mecanisme practice şi le va descrie în broşuri speciale ; teoreticianul sever va scrie o romantică notă în sprijinul existenţei legendarului **Mare Şarpe de mare...**

Sînt toate aceste însuşiri şi etape divergente nişte dovezi de nestatornicie ?

Dimpotrivă,

ne răspunde unul din elevii şi continuatorii săi cei mai fideli, dr. Dan Coman : **Racoviţă este omul care ştia să aplice lumii măsura propriei lui personalităţi. Chemarea înnăscută spre multilateralitate o trata cu seriozitate şi migală. În general, oamenii polivalenţi sînt expeditivi : Racoviţă era un meticulos. Pe suprafaţa excepţional de vastă a personalităţii sale, el sculpta cu grijă fiecare centimetru pătrat.**

Secretul acestei densităţi neobişnuite ? — folosirea neîntreruptă a timpului. Profesorul lucra cel puţin 14 ore din zi, chiar atunci cînd, după anii refugiului la Timişoara, puterile începuseră să-l părăsească. L-am văzut adesea luptîndu-se cu oboseala la biroul său, dar niciodată plecînd spre casă înainte de orele serii.

Lauda lucrurilor

Într-una din încăperile institutului, improvizată în muzeu, privim cu pietate calendarul rămas de acum 20 de ani neîntors.

Masa de lucru (apăsătoare absenţă) e înconjurată de obiecte ca o bogată capitală părăsită :

— caietul de notiţe la un curs facultativ de antropologie (scris mărunt, absolut ordonat, sublinieri de capitole şi idei cu cerneluri diferite) ;

— un glosar ştiinţific ;

— numeroase plicuri de foiţă transparentă verzuie, confecţionate manual, în care savantul îşi clasa corespondenţa cu colegii din străinătate (Absolon, Bröleman, Hansen — pe fiecare plic sînt migălos trecute în culori speciale numele destinatarului, adresa, ziua şi felul trimiterii, ziua răspunsului etc.) ;

— un scrupulos registru financiar al publicaţiei franceze de zoologie **Biospeologica,** pe care o conducea din România ;

— un registru de cheltuieli poştale (unde comuna natală, Şorăneşti, se întîlneşte adesea cu numele marilor capitale şi universităţi europene) ;

— o vîrşă, un tub de aspirat insecte, un stativ de păstrat cărţile, o maşină de confecţionat cutiile pentru colecţii, un fişier de bibliotecă, o cameră obscură în formă de labirint — toate proiectate ori executate de mîna lui Racoviţă ;

— diferite broşuri explicînd aceste inovaţii ;

— un microscop construit la comandă specială de uzinele **Zeiss** (cu inscripţia, în loc de marca fabricii, **E. G. Racovitza**) ;

— un şablon special imprimat al izopodelor (crustacee de care Racoviţă s-a ocupat în mod special) şi pe care, la fiecare descoperire, îl completa cu caracteristicile exemplarului nou (numărul desenelor astfel făcute s-ar ridica la peste 6 000) ;

— echipament folosit în expediţia antarctică şi o hartă a continentului austral pe care zărim cu emoţie conturul insulei (botezată cu numele celui mai iubit profesor din liceu) **Cobălcescu.**

Prevedere şi voluptate

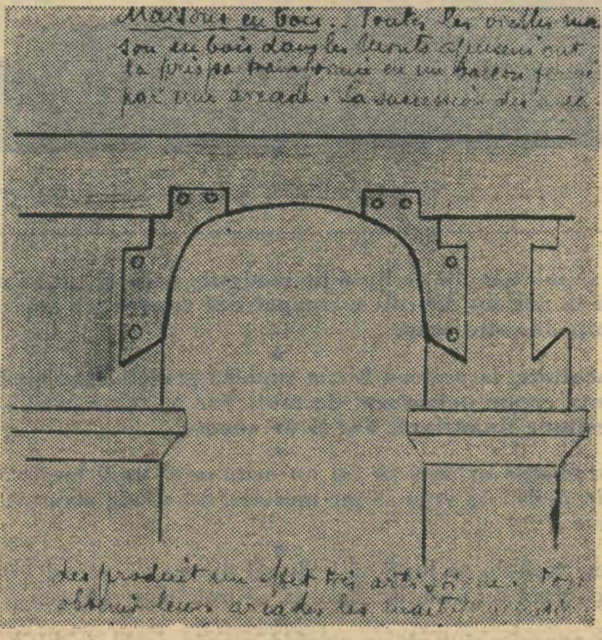
Cîteva caiete cu scoarţă îmbătrînită : note de drum din Munţii Apuseni, inedite, datate 1921—1922. Amestec de prevedere matură şi voluptate juvenilă.

Prevedere : caietele, de dimensiunile unui buzunar, par executate la comandă. Copertele au colţurile rotunjite, iar filele sînt imprimate, din două în două, cu o ştampilă avînd numeroase rubrici : numele peşterii, numărul de înregistrare, data, dimensiunea, sinonimul, numele locului, comunei etc., altitudinea, roca, temperatura, apa, umiditatea, presiunea, agitaţia aerului, concluzii.

Pe dosul acestei „file tehnice", un loc e hărăzit desenului extraordinar de migălos al conturului peşterii (în roşu), al detaliilor (în violet). (Cu albastru e notat numărul peşterii, cu violet numărul fişei, cu roşu data vizitei).

Voluptate : cealaltă jumătate a caietului e rezervată impresiilor de drum. Aici generozitatea savantului se revarsă în spontane pagini de reportaj. O margine de 2,5 cm e păstrată mereu, cu îndărătnicie, ca în caietele şcolare. Scrisul, în limba franceză, e mărunt şi ordonat, în ciuda faptului că, să nu uităm, mîna febrilă l-a aşternut pe genunchi, ori cel mult pe o masă, la lumina lămpii de gaz. În mare grabă, cuvintele sînt cel mai adesea legate între ele, cîte două-trei, dar caligrafia graţioasă nu cedează o clipă.

La început, nenumărate amănunte : data şi ora plecării din Cluj (de obicei sîmbăta, pentru două zile), data sosirii la destinaţie, numele şi descrierea însoţitorilor, mijlocul de transport şi costul biletelor, numele hotelului (gazdei) ; găsirea unui om bine informat asupra regiunii ; tur de orizont al peşterilor de vizitat ; angajarea oamenilor cu cai ; „noms des personnes utiles" ; lista pazelor forestiere etc.

„Toate vechile case în lemn din Munţii Apuseni au prispa transformată într-un balcon închis printr-o arcadă. Succesiunea arcadelor produce un efect foarte artistic".

Apoi impresiile scapă din chinga administrativă şi, odată cu avîntarea cercetătorului pe potecile libere ale muntelui, poetul ascuns îşi face sever apariţia. Stilul — telegrafic, neutru — pare pornit ursuz împotriva oricărei confesii. Dar sub magma rece gîlgîie izvoare fierbinţi. Între ariditatea scopului ştiinţific şi lărgimea observaţiei concrete se zbat, ca între maluri, şuvoaie. Zguduitoare e setea de cunoaştere a acestui om de 54 de ani, reîntors după peste trei decenii într-o ţară pe care încă n-o cunoscuse.

Obsesia detaliilor

La Vălişoara, într-o zi cu ploaie torenţială, observă cuvinte „tipic moldoveneşti" : **glieruş, chept, jiespe.** Apoi îşi întocmeşte, la 12 octombrie 1921, o listă de „mots roumains à etudier" (**peşteră, Sohodol, corobană, gornic, somar, hoancă, picior, hudă, hâda, groapă, bîrlog, ponor, cicera, codorîncă, lapte de peatră**). În Banat transcrie o reţetă spusă de un însoţitor, privind folosirea scorpionilor contra durerilor de dinţi. La 17 iunie 1921 asistă uşor amuzat în Abrud, unde nu găsise loc la hotel, la turneul electoral Brătianu — Constantinescu-Porcul („le discours dans l'auto, la scène du balcon, la vache irrespectueuse, la **hora** sur la place").Lîngă Domogled, într-un tunel natural, observă o „ciocănitoare **(pic)** neagră, cu aripile pătate cu alb, sărind aiurită pe pereţii verticali, inspectînd găurile şi fantele" (14 iulie 1921). După ce admiră peştera de la Preluca, critică „ravagiile făcute de personalul căilor ferate forestiere în păşuni, prin tîrîrea arborilor" (22 august 1921). Între timp, revine singur să inspecteze Ţara Moţilor (abaterea prin Cîmpeni e obligatorie, chiar pentru o singură zi, de cîte ori are drum prin apropiere), neuitînd nici o clipă detaliile de culoare pe care le iubeşte atîta. Într-un rînd constată ingeniozitatea tarniţelor moţeşti care „pot servi ca samar şi ca şea în acelaşi timp". Altă dată întîlneşte un prizonier de război care vorbeşte curent franceza. La 27 august 1921 se ocupă la Pietroasa de arhitectura satelor „interminabile în lungime", de costumele străvechi, de silueta foarte elegantă a femeilor şi de coafura „cu coarne", „care nu se desface seara, ci numai din timp în timp" („les femmes ne peuvent dormir que sur le dos"). La 17 iunie 1922 merge la Valea Neagră „să vadă olarii", să le deseneze uneltele şi ceramica, iar două zile mai tîrziu (din nou ploaie torenţială !) inventariază copios costumele bihorene (obişnuitul glosar !) şi observă „lipsa şcolilor în regiune" („primarul din Chişcău e un beţivan. Fostul primar Veselie Andru e om de omenie").

În sfîrşit, la 23 iunie 1923 (sîmbăta) doarme la hotelul **Korona** din Turda, unde un „rat de hotel" pătrunde noaptea prin uşa deschisă şi-i fură brodechinii. Duminica se întoarce la Cluj pentru o altă pereche de bocanci, iar luni e din nou la datorie, în Cîmpeni.

A şti sau a nu şti

„Ştiinţa este, la o epocă dată — spunea Racoviţă — **suma constatărilor obiective făcute la acea epocă cu ajutorul observaţiei şi experienţei şi clasate cu ajutorul bunului-simţ ordonat".**

Nenumărate pasaje, idei, desene din aceste carnete revin neschimbate în lucrările sale. Asiduitatea zilnică a muncii a făcut ca aproape nimic să nu se piardă pentru ştiinţă, ca însăşi migala neverosimilă — paralizantă pentru alţi creatori — să devină un motor de creaţie.

Dar mai importantă pentru portretul pe care am încercat să-l facem savantului este neastîmpărata sete de cunoaştere revărsată în infinit, apoi restrînsă în scoarţele unor lucrări de temelie. Pentru părintele ştiinţei adîncului, unicul soare al lumii şi al vieţii era întruchipat în vorba A ŞTI : **„A nu şti înseamnă pentru omenire superstiţii, egoism orb, concurenţă sălbatecă, neînţelegere, război, prăpăd. A şti înseamnă pentru omenire organizare temeinică, activitate raţională, cooperatism, solidaritate, evoluţie paşnică".**

Romulus RUSAN

MARCA FACULTĂŢII

— O GARANŢIE PENTRU MARCA FABRICII!

Instituţie universitară cu valoroase tradiţii, la temperatura căreia s-au închegat şi dezvoltat şcoli ştiinţifice în sudură, maşini hidraulice, construcţii metalice şi, în ultima vreme, de calculatoare electronice, toate profilîndu-se particular pe terenul didactic şi tehnico-ştiinţific al ţării, Politehnica timişoreană formează specialişti capabili să urmărească progresul continuu al ştiinţei, să participe la dezvoltarea ei şi să aplice nemijlocit în producţie rezultatele cercetărilor ştiinţifice. Cititorii noştri vor fi auzit poate de Dan Bretan, care a obţinut realizări de seamă în construcţia turbinelor de pe valea Bistriţei şi cu prilejul lucrărilor efectuate la Porţile de Fier, ca şi de Mircea Cîrdu, care s-a remarcat prin contribuţia adusă la proiectarea şi încercarea turbinei cu aburi AS-3-TH, exportată în India ; un alt absolvent, Valer Mişcoci, s-a evidenţiat la proiectarea turbinelor de abur de 12,50 MGW. Nu sînt mulţi ani de cînd au absolvit Vasile Avram, directorul general al Combinatului chimic Tîrnăveni, şi Valentin Ioniţă, directorul tehnic al Combinatului petrochimic Ploieşti, ca şi mulţi alţi specialişti care şi-au făurit un nume în profesiunea lor.

Ancheta noastră printre studenţii anilor V şi cadrele didactice din acest institut încearcă să surprindă acele calităţi ale învăţămîntului politehnic timişorean care reprezintă pentru întreprinderile ce-i angajează pe absolvenţii săi garanţia unor viitoare realizări tehnice şi economice, să prezinte aspecte ale drumului atît de sinuos parcurs de tînărul din anul I, care nu ştie prea mult despre viitoarea sa profesie, la absolventul dornic să lucreze cu spor în specialitatea sa, în domenii ce par aride profanilor, onorînd calitatea de inginer.

Ataşamentul faţă de profesie înseamnă în primul rînd cunoaşterea ei treptată printr-un proces de adîncire a teoriei şi de reflecţie prin practică, asupra finalităţii ei practice.

„Socotim de o foarte mare importanţă faptul că la anumite proiecte de an — ne spune prof. dr. docent ALEXANDRU ROGOJAN, şeful catedrei de Automatică şi Calculatoare a Facultăţii de electrotehnică — studentul are prilejul de a folosi cunoştinţele teoretice calculînd şi dimensionînd un aparat, iar apoi de a realiza circuitele proiectate şi a le experimenta efectiv în laborator. Şi atunci cînd rezultatele experimentale confirmă pe cele obţinute prin calcul, încrederea studentului în forţele proprii creşte, insuflîndu-i dragoste pentru teorie, dar şi pentru realizările concrete, element de însemnătate pentru scurtarea stagiaturii. Primordială în instrucţia şi educaţia studenţilor considerăm a fi asigurarea unor condiţii de gîndire independentă, de elaborare a unor soluţii numai pe baza unor sfaturi de principiu ale cadrelor didactice Rezolvarea unor probleme în asemenea condiţii este menită să le întregească personalitatea, să-i maturizeze. Ele sînt create în cadrul elaborării proiectului de diplomă şi într-o foarte mare măsură cu prilejul activităţii în cercurile ştiinţifice studenţeşti. Absolvenţii Florin Brînzan, Werner Fuchs, Toma Hentea, de la grupa de Calculatoare — care au activat susţinut în cercul ştiinţific şi apoi şi-au continuat lucrarea din cerc în proiectul de diplomă, realizînd un calculator analogic tranzistorizat — s-au încadrat uşor în problemele întreprinderii, dînd rezultate foarte bune în muncă“

Dar, înmugurirea şi dezvoltarea dragostei pentru meserie este o problemă socială, ea îşi are leagănul într-un context material şi psihologic, spiritual, în familie şi, mai ales, în şcoală.

„Am venit la Mecanică determinat de tradiţia existentă în familia mea — ne mărturiseşte NICOLAE LACEA, din anul V Maşini hidraulice. Tatăl meu a absolvit Facultatea de mecanică, mie de mic mi-a plăcut să şurubăresc Sînt absolvent al unei şcoli tehnice de metalurgie“. Dar în puţine cazuri există în familie sau în liceu o atmosferă propice pentru orientarea către o profesiune. De aceea, cadrele didactice simt întreaga răspundere a misiunii ce le revine pentru îndrumarea tinerilor care abia au păşit în anul I. „La venirea în facultate, a continuat Nicolae Lacea, cu prilejul unor simpozioane, conferinţe, întîlniri, profesorii noştri ne-au prezentat aspecte din viaţa universitară, au insistat asupra obligaţiilor majore ce ne revin în perioada însuşirii meseriei. Am înţeles de la început că succesul urmează unei munci asidue. Pe parcurs atmosfera de seriozitate şi de muncă s-a adîncit şi s-a dezvăluit în rezultate bune. Cred că aprecierile nu rezultă din cifre — pentru că în producţie, unde primează simţul tehnic şi organizatoric, mulţi absolvenţi cu media 7 şi 8 se relevă excepţional — ci din calitatea pregătirii absolvenţilor noştri. N-o să mă bănuiţi de lipsă de modestie dacă afirm — şi nu este numai părerea mea, că mulţi ingineri absolvenţi la noi au dovedit o competenţă superioară faţă de unii colegi de-ai lor veniţi din alte oraşe. Oricum, simţul de competiţie trebuie educat şi stimulat şi mai mult în facultate. Posibilitatea fiecăruia de a obţine un post la repartizare amorteşte cumva acest sentiment. De aceea, la noi nu se bucură de prea mare consideraţie studenţi care, asemenea unui coleg al nostru, afirmă : „Nu trag pentru 7 sau 8, pentru că la repartizare tot voi primi un post“.

Deşi se spune că tehnicienii nu au un simţ deosebit al poeziei, eu cred că ei sînt oameni care ştiu ce vor, o dată ce şi-au ales o meserie şi o fac cu temei. E sigur că atitudinea faţă de profesie este o probă a concepţiei despre viaţă în general“.

Revenind la rolul profesorului în educarea simţului de conştiinciozitate şi datorie faţă de profesie, GHEORGHE COSTIN SUCIU, din anul V Mecanică, sublinia înrîurirea pe care cadrele didactice cu experienţă în producţie o exercită asupra studenţilor, cultivîndu-le răspunderea personală faţă de muncă. „Pentru studenţi, producţia este o mare necunoscută. In facultate, la un proiect, hîrtia suportă greşeli, mai tîrziu exigenţa creşte nemăsurat de mult, iar evitarea erorilor este nu numai o chestiune financiară, dar şi de onoare. Iar aceasta ţine şi într-un caz şi în altul de competenţă, calitate ce se cîştigă desigur treptat. Examenul scris la „Organe de maşini“ a reprezentat pentru mine o experienţă unică dintr-un anume punct de vedere. Ni s-a permis să venim la lucrare cu un „vagon“ de cărţi pe care să le consultăm după voie. Tema a fost „Soluţia constructivă de montare a arborelui în reductor“. Condiţia era să rezolvăm problema şi să calculăm exact. Un sistem foarte bun : dacă cunoşti principiile, gîndirea inginerească se poate desfăşura lin. *După întocmirea lucrării mi-am dat seama că „simţeam“ cum se pune problema*“.

„In facultate MUNCA a fost „modus vivendi“ pentru mine — spunea GHEORGHE CRIŞAN din anul V Tehnologia substanţelor anorganice. Nu am avut timp să învăţ cît aş fi vrut. Preocupări ? Desigur, am avut de la început preocupări, ele însă au venit şi s-au cristalizat pe parcurs. Cum ? Poate în atmosfera generală de exigenţă şi severitate. Dar, ca mod de influenţare şi educaţie mai convingător mi s-a părut altul, deşi mi s-a dezvăluit mai tîrziu. Se întîmplă să întîlneşti profesori care pun un patos deosebit în predarea cursului şi această căldură se transmite auditorului. Profesorul Gheorghe Fasco ne-a cucerit astfel pe mulţi dintre noi şi, ca urmare, am devenit adepţi de necombătut ai Electrochimiei, alegerea proiectului de diplomă făcîndu-se după o veritabilă concurenţă“.

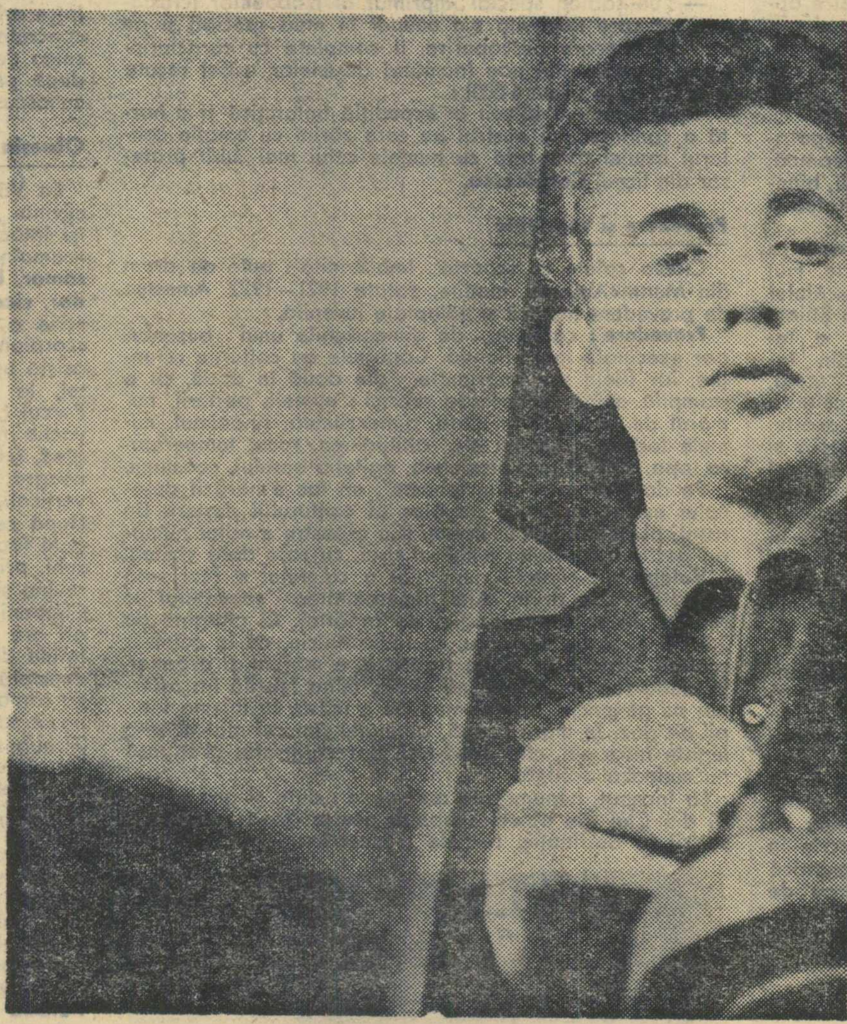
Concluziile mature la care ajung mulţi studenţi din anul V sînt relevatoare nu numai pentru sistemul procesului de învăţămînt, ci şi pentru experienţa lor proprie de viaţă, pentru experienţa profesională, deşi incipientă. „Abia anul acesta, constata TEREZIA BALOG, de la Tehnologia materialelor de construcţie şi ceramice, mi-am dat seama cu cît am rămas după cei 4—5 ani de studii. La alegerea secţiei, deşi am optat pentru Organică, am fost repartizată la Materiale de construcţie. Eram foarte necăjită. Pe parcurs însă am descoperit chimia şi în cărămidă, şi în faianţă sau sticlă. Un tovarăş profesor de la „Ceramică“ ne făcea multă morală la curs. Morala aceasta şcolărească m-a înciudat. Dar după o vreme am ajuns la o înţelegere superioară a lucrurilor şi am cîştigat un interes deosebit pentru materie, ceea ce m-a ajutat mult la întocmirea proiectului ; aveam de conceput un cuptor care nu mi-ar fi izbutit dacă nu existau excelentele exemple din practică citate la curs.

Exemplul unor cadre didactice, a căror amintire o voi păstra toată viaţa, mi-a sporit respectul faţă de muncă şi profesiune. De aceea, nu mă sperie greutăţile de care mă voi lovi în producţie Acolo aş dori, totuşi, să nu fiu ocupantul unui loc în schemă, ci un om energic care intervine activ. Aş vrea să fac meserie, nu să mă ocup de probleme administrative, cum am văzut că fac unii ingineri“

Semnificativ ne mai apare şi următorul aspect. Studentul ION PIRCEA de la T.C.M., aflat în pragul producţiei, înţelege că dragostea pentru profesiune poate întrece interesul pentru locul concret unde ar urma să lucreze după absolvire : „Oriunde voi fi repartizat, voi căuta satisfacţiile profesiei. Urmează ani de adîncire a pregătirii, de tatonări (le-aş dori folositoare !) şi apoi opţiunea pentru o anume specialitate“.

Glasul meseriei s-a pronunţat şi sperăm ca roadele producţiei să-i amplifice semnificaţia.

Georgeta RUŢA
Elisei TARŢA
şeful subredacţiei „Vieţii studenţeşti“ din Timişoara

Intr-unul din vestitele laboratoare ale Politehnicii timişorene

„N-o să mă bănuiţi de lipsă de modestie dacă afirm că mulţi ingineri, absolvenţi la noi, au dovedit o competenţă superioară faţă de unii colegi ai lor veniţi din alte oraşe“.

★

„In facultate, la proiect, hîrtia suportă greşeli ; mai tîrziu, în producţie, exigenţa creşte nemăsurat de mult, iar evitarea erorilor este nu numai o chestiune financiară, dar şi de onoare“.

★

„In producţie aş dori să fiu nu ocupantul unui loc în schemă, ci un om energic, activ. Aş vrea să fac meserie, nu să mă ocup de probleme administrative...“

★

„Ca tînăr trebuie să lupţi să-i ajungi din urmă pe cei vîrstnici şi chiar să-i întreci, dacă nu vrei, la rîndu-ţi, să îmbătrîneşti prea repede“.

★

Acum apare mai mult ca oricînd nevoia ca în facultate să se insiste cu seriozitate, la disciplinele economice, asupra rolului de conducător şi organizator al producţiei ce va reveni viitorului inginer.

★

Creşterea continuă a nivelului de însuşire a profesiei determină ca „marca facultăţii“ să devină tot mai mult un criteriu pentru selecţionarea absolvenţilor de către uzinele şi fabicile care ţin ele însele la prestigiul propriei „mărci“.

7 ARTE

LITERATURĂ

UN ROMAN DESPRE STUDENȚI

Un roman despre studenții anilor de după război; al marii foamete din Moldova, al primului guvern democrat și al rurilor bombardamentelor; un roman al acelei vremi contradictorii, tonice și haotice, privite prin prisma unui mediu și mai contradictoriu, și mai tonic, și mai haotic; un asemenea roman prezintă de la început anumite garanții legate de interesul pe care în mod firesc trebuie să-l stîrnească. Ceea ce place în cartea lui Teofil Bușecan, „PARANTEZE“, este lumina decentă pe care autorul o aruncă asupra perimetrului de fapte și timp — o lumină dramatică, dar nedeprimantă, puternică, dar fără fals optimism. Eroii, studenți, activiști, funcționari de cadre, țărani moldoveni hărțuiți de

foame, muncitori de la Atelierele C.F.R., polițiști, învățători — sînt autentici și complicați de viața pe care sînt obligați s-o trăiască, destinele lor contorsionate și dramatice se mistuie alimentînd istoria în curs de transformare. Teofil Bușecan privește epoca tinereții sale cu un ochi lucid și cinstit, lăudind-o și demascînd-o fără pudoare și fără sentimentalism. Stilul este simplu, în buna tradiție a prozei ardelene, neadăugind nici un merit materialului de viață pe care îl redă, dar neîngreunînd comunicarea de la scriitor la cititor.

În rezumat — un roman despre studenții de acum două decenii; el se oferă curiozității studenților ce sîntem, ca un document despre studenția părinților noștri.

Ion MURAN

PLASTICĂ

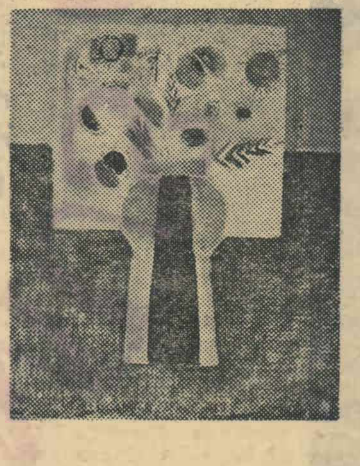
Orice expoziție a unui pictor este o dezvăluire intimă, o mărturisire a unui act de curaj, o dezvelire a noi și noi frumuseți interioare, care cuceresc, atunci cînd există, pe vizitatorul expoziției de tablouri.

Descoperirile, pasiunea, știința, tot ceea ce a însemnat ani mulți de trudă, devin prin expoziția lui CONSTANTIN BLENDEA un bun public. Suflet de poet și muzician, maestru iscusit al culorii, desenator și observator fin al oamenilor, pictorul se afirmă la această expoziție cu un talent ajuns la maturitate.

Locurile copilăriei sale, petrecută în nordul Gorjului, pămîntul, oamenii acelor locuri, exprimă realități obișnuite, dar minunat de simple.

Căci la Constantin Blendea totul este simplu, nuanțele, culorile, tonalitățile dominante de gri, roșu și alb amintesc smalțul oalelor de lut, cărămida

caselor sau culorile covoarelor oltenești.

Viața satului, cu tot ce pulsează în interiorul ei, oameni, copii, femei, este superior prezentată în tablouri ca „Intimitate“, „Satul“, „Sărbătoare“, „Maramele albe“, „Vecinele“, „Nucii“, „Livadă“, „Pădure“, „Flori galbene“, „Ciulini“. Se degajă o atmosferă de veselie, sentimentul bucuriei de a trăi, așa cum numai penelul îl poate reda.

Sensibilitatea, căldura, intimitatea tablourilor lui Constantin Blendea cuceresc pe vizitator de la prima vedere. Pentru că Blendea a găsit fabulosul, sensibilitatea, calmul, visul, esența lucrurilor, culoarea, lumina și forma, în acel izvor inepuizabil al folclorului.

Lucia OPREA

TELEVIZIUNE

Miercuri seara, printre altele, programul cuprindea încercările în dramaturgie ale lui Eminescu. Virgil Brădățeanu le-a prezentat cu competență, animîndu-și textul cu suflul admirației și... cu surîsul intelectual al secolului XX. Argumentele celor spuse și prilejuri pentru reflecții personale, pentru emoții profunde, au fost scenele din „Bogdan Dragoș“, „Mira“, amîndouă piese neterminate. Decorul a fost adevărat, laconic, esențial și, cu puține excepții, actorii s-au suprapus ideal personajelor. Pe buzele îndurerate ale lui Codrescu versurile au fost înalte, rostite în convulsiile unei sensibilități convingătoare. Dragoș a avut o întrupare frumoasă, creată din melodia, noblețea și tristețea Luceafărului. Camelia Zorlescu, însă, a făcut să trăiască o Ană neizbutită, încercînd o interpretare modernă care distona supărător în atmosfera sugerată de celelalte interpretări. Cum să confunzi undele senzuale ale părului de aur din poezie cu un păr evident platinat care și-a adăugat cochetăria unui breton terestru? Cum să te emoționeze exaltarea ei neverosimilă în pasajul rugăciunii? Ion Marinescu, în „Mira“, a dat din nou dovada personalității lui originale, înzestrîndu-l pe Ștefăniță cu o voce hamletiană, tulburătoare, cu o intonație care trezea sensurile fiecărui cuvînt. Actorii care l-au secondat ar fi bine, cu alte ocazii, să nu mai greșească replicile, să nu le caute transpirați în fața camerei de televiziune. În condițiile viitorului studio de televiziune, dîndu-li-se ocazia unor precedente antrenamente, poate că totuși operatorii nu se vor mai bîlbîi încercînd să înrămeze actorii, căci, în felul acesta, am avut impresia, uneori, nu a unui spectacol, ci a uneia din ultimele lui repetiții.

Sandra MIRON

FILM

UN TAXI PENTRU TOBRUK

„În război trebuie să omori oamenii înainte de a-i cunoaște“. Întreg sensul filmului e strîns în această frază a unuia dintre protagoniști. Filmul lui Patellière l-am mai văzut. Sau, mai bine zis, am văzut filme cu numai cinci protagoniști, cinci bărbați (dintre care obligatoriu un dur, un laș, un cinic și un filozof) care trăiesc drama supraviețuirii, izolați în zăpadă sau, mai des, în nisipurile africane, simboluri arbitrar desprinse din colectivitate ale unor psihologii diversificate în confruntare cu un unic termen: moartea. Moartea, în dimensiunile sale sociale: războiul. Cu un asemenea subiect, generos în tensiune exterioară și mai ales interioară — numai un regizor total nepriceput poate rata. Patellière nu e un regizor total nepriceput, ci unul de duzină. De aceea, „Un taxi pentru Tobruk“ e poate una din marile lui reușite. O oră și jumătate ești tentat să-ți revizuiești opiniile, să-i reevaluezi meritele, într-atît de subtil e dusă acțiunea spre un deznodămînt de la care aștepți o opțiune fermă, umană, opțiune pe care filmul ți-o impune și ție, ca spectator. Ești poate curios să vezi în ce măsură alegerea ta va coincide cu cea a eroilor de pe pînză. Asta timp de o oră și jumătate. Dar filmul durează o oră și treizeci și cinci de minute. Și acele ultime cinci minute îngrozitoare strică totul; problema e abandonată, opțiunea negată

printr-un hazard și totul cade într-un convenționalism facil al neangajării, al imposibilității de a depăși îngustimea unui umanism general și conformist. Poate, pentru acele cinci minute trebuia angajat special un regizor de film.

Eugen PATRICHE

A OPTA ARTĂ ?

Înainte de a fi a 7-a artă, cinematograful a fost, desigur, o selecție de mijloace aparținînd artelor mature și consacrate; abia după retopirea lor, după amestecul lor chimic, lumea a uitat caracterul hibrid al amalgamului și cinematograful a binemeritat nu numai dreptul unei muze specifice, dar și imensa preferință care i se acordă. Influențat de alte arte, născut din îmbinarea lor, cinematograful a început să influențeze la rîndul său și să nască urmași. Se pot scrie serioase studii despre înrîurirea tehnicii filmului asupra romanului contemporan, iar televiziunea nu face decît să preia complexa substanță cinematografică și s-o prelucreze în recipiente și mai complicate.

Această triumfătoare carieră a născut dorința unor alte fericite amestecuri artistice, a făcut posibilă ivirea unor alți hibrizi care apar, acaparează interesul public și cer intrarea în Parnas. Într-o asemenea direcție merg eforturile lui Maurice Béjart, maestrul de balet ale cărui spectacole reprezintă desigur mult mai mult decît niște spectacole de dans clasic sau modern, mult mai mult decît niște spectacole de dans.

Nu voi vorbi despre celebra „Mesă pentru timpurile moderne“ despre care s-a scris enorm, ci despre un experiment mult mai puțin comentat dar deosebit de interesant și care ar putea fi — de ce nu? — punctul de plecare al unei noi arte.

Era în primăvara acestui an, în luna martie, dacă nu mă înșel într-o marți. Cu săptămîni înainte, în programul Teatrului Odéon pentru matineul acela fusese anunțat un spectacol experimental de Maurice Béjart și Jean Louis Barrault. Rezonanța celor două nume sau numai intrarea liberă au făcut ca, încă de la începutul după-amiezii, sala mare a celui de al doilea teatru al Franței să geamă de lume. Un public tînăr și mai ales nonșalant, după ce umpluse toate locurile obișnuite, se cățărase pe marginea lojilor, pe pervazurile balcoanelor și se îngrămădea în fundul parterului și-n colțurile foaiei, liberă în așteptarea orchestrei. Cortina era de la început ridicată, cu scena goală, de o goliciune nu stilizată, ținînd locul unui decor, ci goală pur și simplu, lipsită de cea mai mică intenție decorativă. Tot ce a urmat s-a desfășurat în acest cadru, de repetiție aș zice, cu dansatori îmbrăcați în simple maioruri de lucru și recitatori în indiferente costume de stradă.

Și iată că am ajuns și la ceea ce constituie marea inovație a acestui spectacol, la marea idee potrivit căreia dansul nu mai folosește ritmurile muzicii, ci ale poeziei. Și pentru că poezia nu are întotdeauna un ritm, numai fluxul de inefabil izvorît din ea dirijează mișcările dansatorilor. Dar nu faptul că s-a creat un balet fără muzică mă uimește, nici că muzica a putut fi înlocuită prin poezie mă miră, ci îndrăzneala de a încerca să pui corpul omenesc să exprime ceea ce spiritul a sugerat numai, curajul de a trimite mișcarea dincolo de cuvînt îmi trezește curiozitatea și respectul. În timp ce, șezînd pe podea sau în picioare la rampă, J. L. Barrault rostea versuri de René Char sau Apollinaire, corpurile din spectacolul lui Béjart se încăpățînau să spună, în limbajul lor, încă o dată, acele versuri și dacă se poate mai mult decît au reușit ele să exprime. Pentru noi — cei veniți după Mallarmé, cei care preferă poeziei tăcerea — această mînă de ajutor întinsă de o altă artă este cel puțin emoționantă.

Pentru a da o lumină adevărată admirației mele, trebuie să mărturisesc că nu mă număr printre devotații artei dansului, de orice fel ar fi, că baletul clasic mi se pare plictisitor și ceea ce se numește „dans cu temă“ mi se pare lipsit de gust, că însuși spectacolul lui Béjart l-am privit la început cu detașare și cu superioritatea celui care s-a atașat unei arte în stare să exprime mai mult. Dar felul în care un cuplu de trupuri tinere a putut nu ilustra — cuvîntul este peiorativ — ci interpreta o poezie de dragoste, felul în care un vers erotic de René Char a putut fi recreat prin mijloace materiale inedite — pentru că absolut nimic nu amintește amorul din Lacul lebedelor sau Romeo și Julieta — este impresionant și se impune atenției, ducînd gîndul la artele care apar, care continuă să apară pe harta cu atîtea pete albe a exprimării umane.

Va fi Maurice Béjart Méliès-ul unei noi arte — a opta? Va putea mișcarea ajuta cuvîntul în titanica luptă a omului cu sufletul ascuns? Va rămîne acesta un experiment demn de atenție dar nu mai interesant decît „Lanterna magică“, de exemplu? Cine ar putea răspunde în acest secol obosit de întrebări dar nerenunțînd nici o clipă să și le pună?

Ana BLANDIANA

7 ZILE

Presentimentul iernii

CINÉ-VÉRITÉ GAUDEAMUS

Reflecţiile şi refracţiile frumuseţii

Memento

Mă aflam întîmplător în faţa Universităţii din Bucureşti, la ora din amiază cînd străzile învecinate tălăzuiesc de tinereţea care se revarsă şuvoi din amfiteatre. O studentă blondă, cu profil pe bună dreptate calificat „interesant“, cu ţinută la fel de „interesantă“, mi-a atras atenţia încă din momentul în care a ieşit din clădire ; momentul a coincis însă cu acostarea ei brutală de către un bărbat bine făcut, care, refuzat, a slobozit o înjurătură murdară. În următoarele cîteva secunde, un puştan cu şepcuţă roşie i-a strigat în urmă ceva despre picioare. Am urcat cu fata în acelaşi troleibuz, am coborît la aceeaşi staţie

BALUL DE... DUMINICĂ SEARA

Prin urmare, balul de sîmbăta seara a avut loc. L-au consemnat, după cum bine ştim, atît un compozitor cît şi un prozator. L-or mai fi consemnat, poate, şi alţii. Aşadar, pentru că balul de sîmbătă a fost deja imortalizat pentru posteritate, ne vom opri la rîndul nostru asupra celui de duminică.

Şi... după cum voiam să vă spunem chiar de la început, grozav de frumos a mai fost ! A fost vin, au fost gustări, a fost scandal... Dar ce n-a fost în noaptea de duminică, 12 noiembrie, în camera 26 a blocului 4 din complexul bucureştean Regie II ? Au fost de toate, ba chiar din belşug ! Să trăiască ani mulţi familia Gabriela şi Jenică Chiru, din anul V Filozofie, organizatori iscusiţi ai banchetului, şi să ne mai invite şi altă dată ! Să trăiască şi portarul Ion Coman, care, drăguţul de el, ne-a lăsat să benchetuim în cameră de la ora 20 la 23,30 şi în hol de la 23,30 pînă la 3 dis-de-dimineaţă! Şi... se înţelege, deie insomnia în familia Stan de la Geografie, în familia Ticuşan de la Drept, în Şt. Popescu de la Filozofie şi în mulţi alţii care susţin că n-au putut dormi o noapte întreagă !

Păi... cum să dormi, dacă nu eşti obosit ? Noi, după ce s-a terminat „balul", pe care preşedintele comitetului de cămin a vrut să-l curme samavolnic în chiar miezul său, am dormit tun două zile şi două nopţi, chiar de-a-n picioarele. În frunte cu procurorul Gheorghe Rakoczi din Buzău, care, cu toată calitatea lui, nu s-a dat în lături să tulbure liniştea căminiştilor (cum spun unii), în ciuda regulamentului de ordine interioară. Că, între noi fie vorba, procurorul G.R. ştie el ce ştie...

Cam atît. Am mai spune noi ce-am mai spune, dar ne temem c-am obosi din nou. Şi, obosiţi, cum vom mai putea face faţă altor baluri şi banchete pe care le va organiza în viitor familia Chiru ? Doar ştim că anul trecut, în blocul E de la Grozăveşti, tot ei au fost „impresarii" altor MANIFESTARI de felul acesta şi mai ştim că în anul în curs, la noul domiciliu, nu balul de duminică a fost primul scandal. Iar consecvenţa dragii noştri, e mare lucru. Chiar cu orice risc.

Drept care semnăm cu voioşie :

Cei 10 participanţi la „balul de duminică".

din curiozitate, numă-
„pescuitorilor" de pro-
it să le spunem „pes-
lor, dar și reacțiile
e de propria ei fru-
ape jumătate de oră,
ersității pînă într-unul
ărginașe ale Bucureș-
ă a fost „interpelată",
ltul, de 21 de bărbați.
și privirile nu întot-

e organizînd o discu-
antele frumuseții din
niversitare, pe margi-
or" acestei prețioase
in estetic. Participă
, studentă în anul III
utului de artă teatrală
fică „I. L. Caragiale",
lul Oana a artistului
ge Calboreanu, în piesa
", din repertoriul Na-
ureștean (1); Ileana
în anul II al Facultății
Universității din Cra-
compozitoare de mu-
Ma... a Streiariu, din
...e pediatrie a
din Timișoara,
natoare (3) și
ul III Franceză,
za" din Iași (4).
ertifică și foto-
n rîndul fetelor
e. În afară de a-
așe în activitățile

...e masa

...e"

pitol aparține, după
medicinistei Marilena
la sine înțeles că mă
a și faptul că sînt ad-
ăinuiește ea. Această
, ca să-i zic așa, o am
în primii ani de școală,
chiar colegele) îmi fă-
lor, „curte". E foarte
mți bine cînd ești ad-
stradă sau în alte
deseori apăsată de a-
atîtea șoapte, de a-
icît aș dori să folosesc
ndiferenței, nu reușesc

: „Pur și simplu nu mai
să singură. Am început

să „primesc" declarații (nu de puține ori formulate cît se poate de politicos) chiar în prezența vecinilor sau a colegilor mei. E foarte jenant. Mai cu seamă atunci cînd sînt însoțită de colege, e groaznic să ți se facă numai ție curte, deși, sinceră fiind, ai și un „sîmbure" de plăcere...

— Te cred. Dar ia spune-mi, ce fel de bărbați ai observat că îți fac curte „de prost gust" ?

— Sînt de toate... felurile : și profesori de liceu, și tehnicieni, și studenți, și... E, totuși, la fel de adevărat, că din aceleași categorii fac parte și bărbații fini, politicoși. Dar și insistențele lor supără. Ce m-aș face dacă aș accepta atîtea propuneri de prietenie ?...

— E adevărat... Dar vîrsta, vîrsta „Don Juanilor" între ce ani oscilează ?

— O, e foarte... elastică. Observ, de cîtva timp, că am mai mult succes, dacă acesta poate fi numit succes, în fața bărbaților trecuți de 40 de ani, deci care au familie și copii de vîrsta mea. Neplăcut e și faptul că deseori insistențele nu iau sfîrșit nici atunci cînd le interzici..."

„Aș vrea să nu fiu iubită pentru frumusețea mea — ne declară Carmen Mihai. De altfel nici mie nu-mi plac bărbații din cale afară de frumoși și, mai mult decît atît, bărbații care nu știu să fie mîndri, care se înjosesc, care cerșesc o privire, un semn, o strîngere de mînă... Am oroare de cei care cer milă, fie că o fac politicos, fie că o fac brutal, prin cuvinte și gesturi prea puțin controlate... Aș mai vrea să arăt că prestigiul multor bărbați de acest fel scade și în ochii propriilor lor copii. La Constanța, un cetățean, însoțit de fiul său destul de „măricel", s-a milogit vreo „șase stații de autobuz"... M-a asemănat cu Elena din Troia, cu Cleopatra, cu Margareta, exact-exact ca un puști."

— Da, puștisme din acestea întîlnim aproape la fiecare pas, continuă Valeria Marian. Duritatea, purtarea voit „bărbătească" a unora care vor să ne cucerească cu orice preț este tot o dovadă a pustismului, a teribilismului. Cei în vîrstă doresc prin teribilism că pară reîntorși la vigoarea tinereții, iar cei tineri vor să treacă drept bărbați încercați. Sînt de-a dreptul caraghioși.

— Ascultă, Valeria, dar te bucuri că ești frumoasă, nu-i așa ?

— Desigur, însă... doar pînă în momentul în care simți că aceasta te incomodează. În ceea ce mă privește, n-aș opta pentru frumusețea fizică exclusivă. La noi, în artă, privită dintr-un anume unghi, „frumusețea exclusivă" ar fi un neajuns... De aceea, cînd am fost aleasă pentru a interpreta rolul Irinucăi în filmul serial „Cosmin, fiul zimbrului", care va rula începînd din ianuarie pe ecranele televiziunii, sau cînd am reușit la probele pentru filmul „6+4", pe care îl turnăm în regia lui Miheles la Brașov și Piatra Neamț, m-am bucurat că nu mi-a fost pusă „în examen" doar frumusețea...

1

2

3

4

Despre tipuri și... prototipuri

„Nu vîrsta indică gradul de bun simț și tactul în relațiile cu femeile, ci educația, influența grupurilor și a grupulețelor, ca și anumitele „conformații" de ordin spiritual", ne-a declarat, pe bună dreptate, Valeria Marian. În urma discuției cu ea, ca și cu alte reprezentante ale sexului frumos din mediul studențesc, am ajuns la o clasificare mai mult sau mai puțin originală a „trubadurilor", a „aspiranților" la mîna sau la prietenia unei fete frumoase. O consemnăm mai jos, pentru uzul celor interesați :

1. „Fratele". E tînărul care, datorită timidității, sincerității, „slăbiciunii" etc. nu poate aspira decît la „funcția" de frate și de confident. Uneori, rar, „funcția" dispare și situația evoluează...

2. Omul „neînțeles". Acesta face paradă de sentimentele sale reale sau presupuse, invocînd lipsa reciprocității. (Sînt și alte situații).

3. Omul prezentului. E cel care, fără scrupule, uneori și fără sentimente, caută să prefacă în realitate dictonul antic „carpe diem". Exemplificările sînt de prisos.

4. „Omul cavernelor" (= brută).

5. Galantul. Prin cadouri și alte atenții, își obligă și material partenera.

6. Don Juanul „clasic", caracterizat prin repetarea stereotipă a acelorași lucruri diferitelor femei. Preferă, deseori, chiar și „repetarea de situații".

7. Omul sincer. (Nu sînt necesare comentarii).

8. „Cerșetorul". E cel despre care fetele spun : a) „prefer că mă cunoască direct, decît prin intermediari" ; b) „mă plictisește, dragă, cum să-l fac să înțeleagă ?" și c) „e oribil, nu mai pot !"

Iată, deci, că fetele, colegele noastre, tovarășele noastre de muncă, ne cunosc chiar mai bine decît ne-am închipuit. Oferind unei publicații aceste constatări, ele speră, firește, la oarecari îndreptări...

Rugămintea „din urmă"

Ileana Goga : Aș propune bărbaților mai mult control, mai multă delicatețe, dacă vor, într-adevăr, să aibă succes. Și, în afară de aceasta, să cunoască limitele. Nu vreau să roșesc niciodată în fața unui bărbat !

Marilena Strejariu : Prefer bunele maniere, care, pentru a fi întîlnite cît mai des și în orice situație, să fie obiectul preocupării permanente a familiei, a organizației U.T.C., da, și a organizației U.T.C. !, și, firește, a fiecărui colectiv de muncă.

Carmen Mihai : „Vreau să fiu bună camaradă chiar și cu un băiat care m-ar iubi, dar căruia nu i-aș putea răspunde în același fel. Aș mai prefera să întîlnesc la bărbați multă delicatețe, fără ca aceasta să excludă curajul, stăpînirea de sine sau chiar forța, atribute... socotite uneori „esențiale" la un bărbat.

Valeria Marian : „Doresc să am posibilitatea de a merge singură pe stradă fără a fi acostată la fiecare 10 pași de cîte cineva, să iau masa într-un local (chiar dacă sînt neînsoțită) fără să înghit cu noduri în fața cine știe căror priviri dezaprobatoare și, pe lîngă aceasta, să dispară pe cît se poate înțelegerea proastă a termenului de „bărbat modern". Un bărbat, oricît ar fi el de bărbat și de MODERN, trebuie să aibă în el și poezie".

La toate acestea, așa cum a făcut-o de atîtea ori, revista noastră subscrie întru totul. Dincolo de orice comentarii suplimentare, care sînt inutile.

Dragomir HOROMNEA

...re..

...AR-MARINESCU

Jurnal intim

4 noiembrie

Între două vorbe n-are ce căuta a treia. Prietenul meu P.M. e student. S-a căsătorit de trei luni și acum au venit părinții și l-au luat acasă : „Nu-i așa că stai bine și acasă cînd nu vrei să mai stai cu soția ?"

Mă întreb întotdeauna dacă n-ai cap cum poți vedea pe unde mergi ? M. spune : Cine caută ceva cu luminarea poate da peste un păianjen.

6 noiembrie

Napoleon își recrutase ofițerii și oștenii din oamenii care se afirmaseră în lupte. Pentru a-i lipsi de manșetele cămășilor care deseori serveau drept „mouchoir" au fost impuși să poarte niște plăci metalice care să-i incomodeze în „distinsa" lor acțiune. Cei din afara curții nepoleoniene, crezînd că-i vorba de un semn de noblețe, au ținut să atîrne manșetelor diferite cantități de metal, cantități care bineînțeles și azi variază. Nici noi nu ne putem lipsi de această tinichea a nobleții.

8 noiembrie

G.C. caută cameră. Și ce dacă ? Îl însoțesc din nou. Frînți de oboseală nimerim în Mărțișor. Trecem pe lîngă grădina lui Arghezi. Toamna se aruncase în pomi, îi devora încet, îi golea de frunze. „Niciodată toamna nu fu mai frumoasă..." Bat în toaca de fier și poarta se deschide. Sub doi pomi tineri odihnesc Paraschiva din Buneștii Bucovinei și Tudor Arghezi...

14 noiembrie

Cînd am plecat era o ceață adîncă — mergeam spre cîmpuri, spre dealuri și mă gîndeam că am mai trecut pe acolo într-o primăvară, într-o vară sau întotdeauna cînd eram copil. Într-un tren ești un necunoscut și identitatea nu spune nimic și ființa fizică e o întrupare a ideii de a călători, de a te face să-ți miști mădularele... Dar mergeam prin ceață spre locul căruia orășenii sau mai bine zis bucureștenii îi spun „la țară". La țară înseamnă oriunde, oriunde sînt dealurile vieții noastre și pajiștile și brazdele peste care călărea în dimineața aceea ca o mască, ceața. Ce exista dincolo de ceață ? Munții sînt la două sute de kilometri — poate că deja a nins. Ceața e ca o piele de animal, se întinde, se întinde, poți bate toba pe ea și-ți răspunde un sunet scurt, ca o răbufnire însoțită de un plescăit. Așadar, peste cîmpuri treceam prin ceață, cădeam și se rupea ceva, o baleră a tăcerii. Trenul sărise ca-ntr-o ciută, în ceață. Trecuse mai departe sau aștepta într-o gară, aproape, în cenușiul acela desăvîrșit, trist undeva și umed.

Eu eram singur în cîmp, treceam peste el pe lîngă brazde, mă apăram de noroiul proaspăt și nu reușeam. N-am știut că atît de devreme o să-mi fie dor să trec peste un cîmp pentru a urca iar dealurile, să trec prin pădurile umede acum, păduri prin care strigam ca-ntr-o catedrală care își putea oricînd dărîma peste mine țurțurii de rouă. Nu-mi era teamă : pădurile nu s-au umplut de cîntece și umbre, fiindcă eu nu știam să cînt, nici să fac umbră cuiva. Așa înțelesesem eu singur că trebuie să fie un om plecat de la țară : să nu facă umbră. Eu am aruncat umbra în spate, am închis ochii cînd m-au durut oasele, i-am deschis cînd am găsit cu degetele soarele lipit de o stîncă. Cîți copii nu s-au hrănit cu ficații soarelui, alergînd prin țarina dealului acesta, unde acum toamna își mînă roțile putrede, ultimele buturugi cu ceață și frig...

Dumitru M. ION

PULS

ÎN AȘTEPTAREA PREMIEREI

La ora cînd liniștea se instăpînește pe culoarele Universității ieșene și ultimii pași se aud grăbindu-se spre casă, undeva într-o sală lumina continuă să ardă uneori pînă după miezul nopții Curiozitatea mă împinge ca un resort înăuntru, unde printre bănci, pe o scenă improvizată, un grup de studenți fac repetiții.

Profit de pauză și fac cunoștință cu regizorul spectacolului, actorul Virgiliu Costin, de la Teatrul Național „V Alecsandri".

— Lucrez cu formația de teatru a Universității de 10 ani Ani de muncă și de satisfacție. Cu unii dintre „copii" lucrez de 3—4 ani Acum se fac repetiții la spectacolul „Aterizare forțată" de Mikloș Gyorfi Un spectacol tineresc abordînd dintr-un punct de vedere hazliu o temă religioasă „Copiilor" le place piesa și repetițiile au intrat în faza finală. Cîteva nume : Alexandru Vicol, Constanța Sultana, Gelu Alexandru, Maria Crișan Pe cînd premiera ? La sfîrșitul acestei luni Tot in cursul acestui an vom prezenta un spectacol-poem in cinstea zilei de 30 Decembrie.

Pauza s-a terminat Cîteva indicații, apoi se povestește despre repetiții pe scene adevărate cu decoruri, costume, becuri O lume de vis. Chipurile se îmbujorează. Le citesc în ochi admirația și respectul pentru omul din fața lor. Au și de ce Acum cîteva zile, printr-un decret al Consiliului de Stat, actorul Virgiliu Costin a fost decorat cu ordinul „Meritul cultural". O recunoaștere a talentului și muncii pline de abnegație dovedite de acest slujitor al artei. Prilej de a-i transmite caldele noastre felicitări.

I. GABIATZOTOS

EVRIKA!

ORIZONTUL VIZITELOR NEPĂMÎNTENE (III)

CĂRŢI DE VIZITĂ CEREŞTI

Sicilia, anul trecut. Fotografie autentică

Cu toată frumuseţea lui metaforică şi absurditatea teologică, mitul mesianic, judecat riguros, devine mai interesant şi chiar mai plin de finalitate. Citasem cîteva mituri ale aşteptării: promisiunile unui Quetzaltcoatl, ale altor persoane identificate din ignoranţă cu forţele divine. nu par să fie mai mult decît făgăduieli ale unor civilizaţii avansate, generoase, care se întorc să mai dea o mînă de ajutor Aşa trebuie să fie, potrivit mitului, dacă sîntem optimişti. Totuşi, oralitatea mesajelor vechi n-a putut asigura, în transcrierile primitive ale pămîntenilor de odinioară, prea multe certitudini. Trebuie să ne facem loc cu greu prin hăţişurile aglomerărilor mitologiei. Cu toate acestea. sînt şi nişte dovezi materiale, pe care nu le vede numai cine nu vrea să le vadă.

Terasa din satul Baalbek (Munţii Antiliban), peste care s-a suprapus tîrziul templu alexandrin Heliopolis, e clădită din imense blocuri paralelipipedice de rocă dură. fiecare cîntărind în medie 1 500 tone. Forţa cui s-a exercitat acolo ? Pentru candizi, voi aminti că macaralele moderne ridică abia greutăţi de cincisute de ori mai mici şi că sania-balansoar a constructorilor de piramide sau sistemul ridicării statuilor din Insula Paştelui la blocurile Baalbekului ar fi inaplicabile din imposibilitatea de a corobora forţa cîtorva zeci de mii de oameni sau animale simultan. Blocurile au fost transportate cîţiva kilometri (cu ce ?) şi urcate (cum ?). Înainte de transportare au fost tăiate într-o geometrie perfectă dar în ce mod, dacă ne gîndim că fiecare corespunde ca lungime înălţimii unui bloc de 8—10 etaje ? Mitul local a rezolvat problema simplu, atribuind asemenea forţă zeilor coborîtori din stele, dar noi cum o rezolvăm ?... Şi ce destinaţie a putut avea imensa terasă ? Unii au socotit-o rampă de lansare pentru paleoastronave. Dar astronavele care parcurg distanţe cosmice nu mai au nevoie de rampe de lansare, putîndu-se ridica de la sol. M. M. Agrest socoate că extratereştrii ar fi ascuns acolo un mesaj ştiinţific pentru oamenii de mai tîrziu. Deocamdată, singura ipoteză plauzibilă mi se pare aceasta : un mesaj, la care omenirea să nu poată ajunge decît în stadiul cînd, aflîndu-se în stare să desfacă „pachetul", va fi în stare să-i înţeleagă şi conţinutul. Rămîne însă de văzut.

Trec repede peste sferele ideale din piatră, cu diametrul de 2,5 m. împrăştiate pe un şes din Costa Rica, spre a marca contururile imense ale unor triunghiuri vizibile din văzduh ; trec şi peste şoselele bizare, trasate parcă fără noimă, pe cîmpia peruviană din Nazga, dar care din avion devin semne de marcaj figurate în mari animale (îndeosebi cîini) cu trupuri lungi de 50 metri ; nu mă opresc nici la ciudata ceramică japoneză din perioada arheologică yômon, deşi, ca şi în stilul enigmatic al costumului ritual dogû, statuetele găsite în insula niponă Honshiu amintesc prea vădit de oameni (sau humanoizi) fie de o mirabilă asemănare cu noi toţi, dar înveşmîntaţi în costume spaţiale, cu căşti spaţiale, mulate şi ochelari speciali antiiradianţi, fie necostumaţi, dar clădiţi aşa de condiţiile lor naturale ; nu m-aş opri nici la cele vreo 30 de capete sculptate cu fineţe rafinată în bazalt (fiecare, 20 de tone şi 3 metri înălţime) implantate în jungla mexicană, privindu-ne de sub căşti perfecte, cu nimic din panaşele rituale, asmuţind asupra noastră un surîs ironic, uşor sceptic, dominator, hipnotic, parcă şi piatra ar emana aceeaşi forţă energetică a unui temperament vital, de cuceritor galactic ! Şi capetele, să nu uităm, sînt sculptate de mari artişti în bazalt, în epoca locuită de olmequii care nu aveau decît toporul de silex, şi au fost transportate pe o distanţă de 100 km. cînd olmequii nu cunoşteau nici roata, nici leagănul de transport... E necesar să aflăm în cele din urmă cum au putut măsura egiptenii distanţa de la Pămînt la Soare (una din ciudatele date ale piramidei lui Hufu conţine cifra, cu o diferenţă derizorie, faţă de cunoştinţele astronomice actuale), sau de unde au moştenit preoţii mayaşi (şi la ce le servea) calendarul împărţit în 260 de zile anuale. Să reţinem însă că un calendar asemănător este înscris pe frontispiciul străvechii Porţi a Soarelui, la Cuzco, lîngă lacul Titicaca, şi că orice metafore s-ar invoca acest calendar, care-i inutil pe planeta noastră. i se potriveşte ca o mănuşă planetei Venus.

De curînd, presa ironiza cu jovialitate o declaraţie a d-nei Reuth Reyno, fiziciană de la Universitatea indiană din Pundjab, că Venus este locuită de o populaţie provenită din Valea Indului şi plecată cu un vehicul spaţial, în mileniul III î.e.n. (să ne reamintim calculele astronomului Carl Sagan !), ca să scape de un cataclism Ironii se pot face, căci dovezi precise ale strămutării nu avem, dar rezultatele ultimelor cercetări spectrografice ale Luceafărului sînt încă nesigure şi contradictorii, ca şi sursa farfuriilor zburătoare. Totuşi, în vara anului trecut, doi savanţi americani, dr. William Plummer şi dr. John Strong (Universitatea Hopkins, S.U.A.), declarau că pe Venus există zone întinse „unde viaţa e complet accesibilă omului" şi că vecina noastră este „în mod evident singura planetă din sistemul solar, cu excepţia Pămîntului, unde s-ar putea să existe viaţă într-o formă care ne este cunoscută". N-aş dori să mă abat de la prudenţa bănuielilor, dar nu cred că e de prisos să amintesc tocmai aci basmul românesc cules de Kunisch, care i-a inspirat lui Eminescu „Luceafărul". De ce eroul basmului este Luceafărul ? Pentru că e steaua cea mai strălucitoare ? Să admitem. Dar coborîrea Luceafărului cu viteze cosmice, după bunele reguli ale navigaţiei spaţiale, dîra lui de lumină şi prezenţa în timp relativ („...căi de mii de ani treceau în tot atîtea clipe") cu atîtea decenii sau secole înaintea descoperirii respectivului paradox de către Einstein, sînt lucruri care dau de gîndit.

Sînt aluzii şi la mai mulţi scriitori ; dacă unele replici din Shakespeare ori unele fraze din Aristot, Plinius cel Bătrîn, Titus Livius pot fi interpretate aşa sau altfel, ce obiecţie poate fi făcută la claritatea cu care Dante descrie constelaţiile emisferei sudice (şi chiar Crucea Sudului), cu atîta vreme înainte de călătoriile marilor exploratori ? Nici aici, nici în descrierea de către Swift a sateliţilor lui Marte, nu se mai poate găsi nimic de natură teologică sau măcar simbolistică.

Şi atunci ne putem referi în sfîrşit la prezenţa în epoca noastră a farfuriilor zburătoare. Ce sînt ele ? Pînă acum martorii oculari (siguri şi nesiguri !) au înregistrat zeci de mii de apariţii, zeci de mii de dosare deţin autorităţile militare americane în vasta şi spinoasa problemă U.F.O., sute de întîlniri neaşteptate au avut loc în aer între ele şi piloţi, s-a înregistrat o singură victimă (căpitanul Thomas F. Mantell, 1948) şi cîteva contacte dezagreabile (ultimul, al soţilor Hill, 1961).

Li se spune convenţional farfurii, dar formele sînt diferite : discuri, conuri, emisfere, trabuce, globuri, de curînd cruci. Cît adevăr şi cîtă fantezie maladivă există în această clasificare vor rezolva, să sperăm, celebra comisie americană prezidată de Edward Condon, al cărei mandat expiră în primăvara anului următor, cu puţine luni înaintea apariţiei asteroidului Icar, şi recentul institut sovietic de cercetare a obiectelor zburătoare neidentificate.

De cînd farfuriile zburătoare au intrat în atenţia publică, de la semnalarea lor de către omul de afaceri american Kenneth Arnold, care le-a văzut la 7 ianuarie 1948, în timp ce-şi pilota propriul avion deasupra unor creste înzăpezite din statul Washington, pînă zilele trecute, fenomenul revine, se pare, cu o periodicitate insistentă, şi mai ales în ultimii trei ani (numai în cursul anului curent s-au semnalat prezenţe în Paraguay, Belgia, Franţa, Cipru, Spania, Anglia, S.U.A., U.R.S.S., iar acum cîteva zile în Bulgaria şi Iugoslavia). În presă au apărut destule relatări, chiar de amănunt, ca să mai fie necesar şi aici obişnuitul pomelnic al diferitelor cazuri certe sau mai puţin certe. Cred că în stadiul actual este mai interesantă referirea la cîteva fapte care nu se contestă şi sînt totuşi păstrate în mister. În primul rînd, întîlnirile faţă-n faţă, mai frecvente din 1965 încoace. Prima capsulă Gemini cu cosmonauţi la bord a fost însoţită pe un întreg zbor orbital de patru obiecte necunoscute, cosmonauţii avînd tot timpul senzaţia stranie că sînt priviţi de cineva. Apoi avioanele însoţite de cîte un obiect neidentificat (văzut însă de piloţi care, ca şi cosmonauţii, sînt mult mai puţin suspecţi de halucinaţii şi fantasmagorie) : un avion guatemalez, unul peruvian etc.

Unele persoane consacrîndu-se cu patimă largii publicităţi şi tocmai prin asta îndepărtîndu-şi justificat încrederea oamenilor serioşi, spun totuşi unele lucruri plauzibile sau se intercalează în conjuncturi ciudate, care dau de gîndit. Discreditarea lui George Adamski, cel care susţinea de a fi fost în colocviu cu venusienii, ba chiar transportat (!) pe Venus, nu se împacă totuşi cu onorurile postume ce i le-a făcut statul american. Doctorul sud-american Perego vorbeşte de un contact telepatic cu... comandantul flotei galactice, dar unele mărturisiri ale sale ies din sfera bizarului. Sicilianul Eugenio Siragusa, care dădea în 1966 un interviu pompos ziarului „Paese sera" şi pretindea a se fi întîlnit cu scunzii extratereştri încă pe la vîrsta de 13 ani, sugerează ideea că această flotă galactică ar avea menirea să împiedice distrugerea planetei noastre dacă s-ar ivi vreo nesăbuinţă a puterilor nucleare.

Lăsînd însă la o parte toate confuziile între fenomenul navelor nepămîntene şi fenomenele naturale (fulgere globulare, meteoriţi, sateliţi artificiali, nori, plasmă) sau închipuite (trucaje, halucinaţii, iluzii optice, fantezii religioase ale unor mistici) nu trebuie să neglijăm faptul că în fruntea comisiei amintite a fost ales fizicianul Edward Condon (Universitatea Colorado), care de la recentul său scepticism a trecut la selecţia a trei cazuri inatacabile, supuse atenţiei publice ca o realitate consacrată. Iar un alt savant, James McDonald, fizician şi profesor de metrologie (Arizona), declara foarte recent : „Am nutrit îndoieli cu privire la farfuriile zburătoare şi am socotit că nu sînt altceva decît iluzii optice sau fenomene naturale". „Acum consider, deşi nu deţin dovezi, că sîntem martorii unei observaţii din spaţiul extraterestru". Iar astronomul John Allen Hyeck : „Din 10 000 de mărturii, examinate pînă în 1951 (reţineţi anul ! — n.n.), aproximativ 600 au rămas inexplicabile"

Să mai adăugăm oare la toate acestea inexplicabila dispariţie (1967) a probei excavate de sonda lunară Surveyor-3, chiar acolo pe solul selenit ? Dar oamenii au uneori mari intuiţii : ideea începe să plutească în aer şi cît timp unii o sesizează din imponderabil alţii aşteaptă surîzînd îngăduitor să vină timpul cînd, probabil, extratereştrii vor intra (vai, doamne !) în cafenelele noastre sau la meciurile noastre de fotbal.

Victor KERNBACH

Redacţia noastră este interesată să afle părerile cititorilor asupra materialelor care au fost — sau vor fi — publicate sub titlul „Orizontul vizitelor nepămîntene". Vă rugăm, prin urmare, să ne scrieţi în acest sens.

DIALECTICA IDEILOR

STRUCTURA CRITICII STRUCTURALISMULUI

Modă sau modern ?

Îngropat cu tot fastul și cu onorurile cuvenite, existențialismul aruncă succesorului său pe firmamentul spiritualității occidentale, structuralismului, sfidarea reamintirii propriei sale geneze. Căci istoria se repetă: îndată după război, opera unor gînditori diferiți a fost botezată **„existențialism"**, transformîndu-se curînd într-o modă spre a influența nu doar artele, ci și moravurile și chiar atributele vestimentare; și tot astfel, în ultimii ani, opera unui etnolog (CLAUDE LEVI-STRAUSS), a unui psihanalist (JACQUES LACAN) și a unui filozof (MICHEL FOUCAULT) a primit denumirea de **„structuralism"**, și-a găsit și a sacralizat izvoarele teoretice (lingvistica saussuriană, psihologia gestaltistă), și-a făurit Biblia („Les mots et les choses" a lui M. Foucault) și Olimpul zeităților sale (Nietzsche, Freud, Russell); și acum, „religia" cea mai la modă face, la rîndul ei, prozeliți sau este blestemată ca eretică de adversari, pătrunde în opinia publică și în cîmpul manifestărilor spirituale, își relevă rudenia cu „noul roman", cu „ultimul val" al cinematografiei, teatrului, plasticii sau muzicii. **„Omul structuralist" ia locul „omului existențialist"**. Și, ca și atunci, exponenții noului curent dau interviuri și polemizează, scriu articole și sînt chemați la cele mai reputate catedre universitare, devin adevărate... vedete ideologice.

Dar, dezghiocînd conținutul dezbaterii de idei din învelișul, adeseori deformant, al scandalului public, reușim să deosebim moda de modernitate și să vedem în structuralism, așa cum a fost (și mai este) existențialismul, o mișcare teoretică (semnificativă prin valorile și limitele sale pentru epoca noastră), care, nu întîmplător, se așează în centrul luptei de opinii contemporane. Prezența în cîmpul teoretic românesc al ultimilor ani a unui șir crescînd de studii și articole de analiză marxistă a structuralismului este astfel nu o concesie făcută unei mode, ci o recunoaștere a însemnătății unei confruntări pe unul din terenurile cele mai fructuoase și actuale. Or ea — alăturîndu-se eforturilor făcute de filozofii marxiști din diferite țări, de a face exegeza științifică a structuralismului nu în sine, ci pentru aprofundarea dialecticii materialiste însăși — mărturisește un fapt care nu rareori scapă atenției: și anume că **principalul interlocutor al structuralismului este nu existențialismul, ci marxismul.** (Fapt insuficient remarcat și prin sumarul numărului, de altfel excelent, al „Secolului XX", din care, cu excepția unui articol despre L. Althusser și a unor referiri sumare, lipsesc prezențele directe ale gînditorilor marxiști străini în discuția despre structuralism). Răsfoind cîteva din lucrările unor filozofi marxiști din țara de origine a structuralismului încercăm să dăm o imagine a acestei rodnice confruntări în plină desfășurare asupra unei probleme de real interes și evidentă modernitate.

Sincronic și diacronic

Începută prin studii publicate în revistele filozofice, analiza marxiștilor francezi la adresa structuralismului (dar în același timp a unora dintre problemele marxismului însuși) a produs pînă acum cîteva volume, stîrnind nu doar o polemică **exterioară**, cu reprezentanții structuralismului sau ai altor concepții filozofice, ci și o vie dispută **interioară**, între gînditori marxiști. O vom urmări pe scurt, în jurul uneia din problemele ei esențiale: **problema istoriei.**

Este de acum bine cunoscut că, în strînsă legătură cu categoria de **„structură"**, devenită cartea sa de vizită, acest curent a promovat în centrul atenției noțiunile de **„sincronic"** și **„diacronic"**. Realizînd o tăietură orizontală, la nivelul prezentului, al staticului, în fluxul timpului, al dinamicii — structuralismul se restrînge voit la analiza „organizării părților" în care totul e contemporan, sincronic, repudiind sau ignorînd succesiunea, diacronicul. De aci acuzația vehementă a lui J. P. SARTRE că structuralismul ar înlocui „cinematograful prin lanterna magică, mișcarea printr-o serie de imobilități", țintind de fapt, îndărătul istoriei, marxismul.

Complementaritate, integrare sau opoziție

Reacția gînditorilor marxiști, unitară în concentrarea criticii pe acest obiectiv: „structura **anti**istorică a structuralismului", nu este mai puțin diferențiată în aprecierile concrete. În „Marxisme du XX-ème siècle" și într-un articol publicat recent în numărul revistei „La Pensée" consacrat „Marxismului și structuralismului" — ROGER GARAUDY deosebește analizele structurale de dogmatizarea acestora în structuralismul teoretic; în timp ce aplicațiile concrete ar lăsa de o parte, doar metodologic, mișcarea fenomenului, spre a putea sesiza organizarea lui, teoria structuralistă care generalizează arbitrar această metodologie ar fi fundamental antiistorică. Garaudy citează cazul lui Claude Levi-Strauss care, în lecția inaugurală de la Collège de France, a adresat un elogiu istoriei și nu structuralismului spunînd: „Această profesiune de credință proistorică va putea surprinde, căci uneori ni s-a reproșat că sîntem opaci față de istorie. Noi nu o practicăm deloc, dar ținem să-i recunoaștem drepturile". „Greșeala — afirmă R. Garaudy — se produce atunci cînd de la un postulat metodologic legitim — delimitarea cîmpului de studiu la structura unui sistem, făcînd provizoriu abstracție de istorie și activitatea subiectului — se trece la un postulat metafizic, după care studiul structurii acoperă totalitatea a ceea ce e de cunoscut și exclude, din principiu, orice istorie și orice subiect". Pe această bază Garaudy pare a accepta ideea unei „complementarități" a analizei dialectice cu cea structuralistă, avînd însă exclusiv un caracter metodologic.

Încercările de integrare a punctului de vedere structuralist în analiza dialectică au mers încă mai departe în lucrările lui LOUIS ALTHUSSER („Pour Marx" și „Lire le Capital"). Făcînd, după cum afirmă, o „nouă lectură a lui Marx", autorul propune noțiunea de „supradeterminare" drept concept marxist al unei „structuri articulate" în care „invarianța sistemelor" (sincronicul) să poată fi concepută ca baza mișcării istorice (diacronicul). Repudiind o așa-zisă „tradiție istoricistă" (hegeliană) în interpretările marxismului, Althusser încearcă o revizuire a raportului dintre structură și istorie, care a stîrnit nu puține comentarii critice, datorită concesiilor făcute structuralismului teoretic, în fond prin admiterea atemporalității structurilor. Un alt gînditor marxist, MAURICE GODELIER încerca, într-un studiu publicat în numărul special consacrat structuralismului de revista sartriană „Les Temps Modernes", să demonstreze necesitatea unei „științe structurale a diacronicului" ca „teorie a variantei invariantelor structurale".

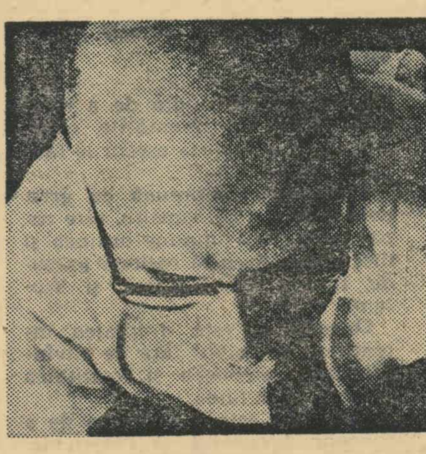
Critica unor asemenea tendințe permite lui LUCIEN SÈVE („La Pensée" — octombrie 1967) realizarea unor delimitări și disocieri valoroase. Dificultatea esențială în înțelegerea istoriei se dovedește într-adevăr a fi trecerea de la structură la proces, de la static la dinamic, de la sincronic la diacronic. Dar, afirmă autorul, niciodată dialectica, logică a dezvoltării, nu poate să se împace cu o conceptualizare structuralistă, care ține de o logică a imobilității; de aceea, este necesară nu o **structuralizare a dialecticii** (cum încearcă să facă unii gînditori marxiști) ci o **dialecticizare a structuralismului.** M. Foucault afirma de altfel limpede că ansamblul eforturilor structuraliștilor constă în a găsi corespondentul modern al unei gîndiri analitice, **nedialectice.** „Tendința de structuralizare a dialecticii e un impas teoretic", afirmă Lucien Sève, marxismul și structuralismul nu pot fuziona, între ele existînd o diferență de esență. Cel mult, așa cum logica dialectică recunoaște valabilitatea logicii formale pentru anumite domenii limitate, tot astfel analiza structurală poate (și trebuie) considerată valabilă pentru domeniul limitat al segmentului internodal din dezvoltarea dialectică; „astfel se pot racorda **invarianța structurii**, pe care o implică teoria structurală a sincroniei și **dezvoltarea prin salturi**, pe care o implică teoria dialectică a diacroniei".

Cl. Levi-Strauss

Jacques Lacan

M. Foucault

Istorie și umanism

Soluția problemei (căutată și încă negăsită, desigur) obligă la introducerea în dezbatere a altui termen: autorul istoriei, subiectul, **omul**. Fără a urmări dezbaterea acestei teme, subliniem doar că teoriile structuraliste după care „omul, invenție recentă, va dispare curînd" (M. Foucault), „scopul științelor umane nu este de a constitui omul, ci de a-l dizolva" (Cl. Levi-Strauss), „descentrarea subiectului" (J. Lacan) și care au drept corolar o repudiere a „umanismului" — reprezintă și ele un vast capitol al analizelor marxiste, nu mai puțin diferențiate. Ba chiar opuse: pe de o parte Louis Althusser se crede îndreptățit să considere specific marxismului un „antiumanism teoretic" (și în acest sens el realizează în studiul operei lui Marx o „ruptură epistemologică", ce desparte operele de tinerețe, „nemarxiste" de cele „marxiste", mai ales „Capitalul"); pe de altă parte, R. Garaudy care, fără a neglija aportul analizelor structurale mai ales în acel „nivel al realității pe care-l constituie medierile structurale", relevă prezența la unii structuraliști (Cl. Levi-Strauss) a distincției între praxisul social care dă naștere structurilor și practica concretă a indivizilor influențată de aceste structuri. „Este o soluție înțeleaptă aceea de a recunoaște valoarea, necesitatea absolută a studiului structurilor, dar de a nu exclude posibilitatea și legitimitatea procesului, care constă în a te ridica de la structuri la activitatea umană care le dă naștere". Cu atît mai mult Garaudy apără sensul umanist al marxismului, care evidențiază dialectica subiectului și obiectului și respinge, în același timp, sensul individualist, abstract al vechiului umanism (inclusiv existențialist), dar și tendința de reificare, de obiectualizare a omului manifestă în structuralism.

Este ceea ce Lucien Sève, într-un articol publicat în „La nouvelle critique", sublinia: dispariției **„materiei"**, care fusese la începutul veacului expresia crizei vechilor reprezentări fizice în raport cu noile descoperiri ale științelor, îi corespunde azi dispariția **„omului"**, de fapt criza vechilor reprezentări și nașterea unor reprezentări noi datorată succeselor antropologiei, etnografiei, lingvisticii, psihologiei. „Ceea ce dispare nu e nicidecum esența umană, ci forma ideologică mistificată sub care ea apărea".

Efervescența pe care a produs-o confruntarea creatoare a dialecticii materialiste cu gîndirea nemarxistă, inclusiv structuralismul, este un proces în plină desfășurare. Cu toate inevitabilele contradicții, limite și ambiguități ale acestor analize, ele evidențiază necesitatea continuării acestui dialog, a adîncirii permanente a înțelegerii științifice, autentice și a abordării critice a tuturor creațiilor spirituale contemporane, printre care structuralismul ocupă un loc central. Cu atît mai mult cu cît unii dintre exponenții acestuia, de pildă, Cl. Levi-Strauss se declară de „orientare marxistă" iar în concepțiile filozofice ale gînditorilor săi există nu puține elemente contradictorii, cum ar fi, de exemplu, la „antiumanistul" Foucault ideea necesității de a înlătura omul pentru „a redescoperi omul în om".

Fred MAHLER

etc

CEEA CE NE INTERESEAZĂ MAI PUŢIN...

● Elvis Presley, în vîrstă de 32 de ani, unul din „părinţii" rock and roll-ului şi în acelaşi timp una din „stelele" cele mai bine plătite (veniturile sale totalizau în 1966 aproape 4 000 000 dolari) s-a căsătorit într-o... foarte modestă ceremonie la Las Vegas, cu Priscilla Beaulieu, în vîrstă de 21 de ani, fiica unui militar de profesie. Elvis a cunoscut-o în 1959, în Germania. (Presa occidentală găseşte nimerit să facă o observaţie: „ambii se căsătoresc pentru întîia oară". Aşteptăm viitoarele observaţii sau reveniri...).

● Cunoscutul cineast Jean-Luc Godard, în vîrstă de 36 de ani, şi Anne Wiazemsky, de 20 de ani, s-au căsătorit şi ei, de curînd, la Begnins, în Elveţia. Anne, nepoată a lui François Mauriac, laureat al Premiului Nobel, este actriţă de cinema.

● Arlene Dahl, o stea a Hollywood-ului, în vîrstă de 39 de ani, şi-a „anulat" la Los Angeles căsătoria cu exportatorul de... vinuri Alexis Lichine, în vîrstă de 53 de ani, care nu era decît al... PATRULEA ei soţ. (Ceilalţi au fost: Lex Barker, Fernando Lamas şi Christian Holmes al III-lea). Motivul dezvăluit presei a fost acela că ultimul „erou" a refuzat să aibă copii. Mariajul a durat 19 luni. „Foarte mult", declară unele guri...

UMOR CU LINGURIŢA

Un om căra într-o zi pe stradă o pendulă uriaşă. Se stricase şi o ducea la reparat. Un prieten il intîlni pe trotuar şi-i zise: „Ascultă, amice dacă vrei neapărat să ştii cît e ora în vreme ce nu eşti acasă, de ce nu-ţi cumperi un ceas de mînă ?"

*

— Spui că intr-adevăr eu sînt primul model pe care l-ai sărutat de cînd eşti pictor ?

— Da, scumpa mea

— Nu ştiu ce să cred. Dar cîte modele ai avut înaintea mea ?

— Patru un măr două portocale şi o vază cu flori

*

Un irlandez *(vorbind la telefon cu un agricultor): Fii amabil şi trimite-mi doi saci cu ovăz şi o legătură cu fin*

Vocea de la telefon: *La ce adresă, Sir ? Mai bine zis pentru cine ?*

Irlandezul *(înainte de a închide telefonul): Pentru cal, desigur, nepriceputule !*

*

Bill: *Bine, şi ce ţi-a răspuns fata după ce i-ai făcut propunerea ?*

Jim: *Nici nu i-am mai făcut-o înainte de a avea prilejul să i-o fac, mi-a spus deschis că-l iubeşte pe Emerson, Longfellow şi Poe. Ce şanse aş mai fi avut eu dacă ea e deja în dragoste cu încă trei ?...*

*

— De ce nu te-ai însurat cu ea?

— Mde, pentru că are o mică anomalie în vorbire

— Ce păcat ! Şi care e anomalia ?

— Nu poate să spună „da"...

*

În ziarul londonez „Times" a apărut următorul anunţ: „Societatea clarvăzătorilor aduce la cunoştinţa membrilor săi că şedinţa din săptămîna aceasta nu va mai avea loc, datorită unor împrejurări neprevăzute".

PROVERBE:

Un bun ascultător îşi face mai mulţi prieteni adevăraţi decît un bun orator.

*

Dacă totuşi se găsesc doi oameni care să semene unul cu altul, nici unul din ei nu va fi bucuros de aceasta...

*

LA CHIRURG:

— Dragă doctore, spune-mi un singur lucru: poate fi dusă această operaţie la bun sfîrşit ?

— Stimate domn, acesta e tocmai lucrul pe care vreau să-l aflu şi eu după ce vom termina...

*

— Logodna dv încă e secretă, pare-se, nu-i aşa ?

— Da. Aşa spune toată lumea...

CALITĂŢI INDISPENSABILE UNUI CONDUCĂTOR

(După unii autori)

MORALE:

Energia este voinţa de a reuşi şi de a învinge greutăţile, capacitatea de a suporta eşecurile fără descurajare.

Fermitatea împreună cu grija pentru relaţii cu oamenii, este capacitatea de a impune ordinea şi disciplina. Această calitate exclude timiditatea, ezitarea şi violenţa.

Onestitatea este dreptatea intenţiilor, respectul faţă de cuvîntul dat, franchetea şi loialitatea în acte, probitatea.

Iniţiativa este capacitatea de a concepe progresul şi reformele, arta de a le aplica. Această calitate exclude rutina şi indolenţa.

FIZICE:

Sănătatea este indispensabilă; ea influenţează asupra caracterului, asupra calităţii muncii prestate, asupra capacităţii de muncă şi asupra relaţiilor cu oamenii. Nu trebuie abuzat de sănătate, trebuie evitate excesele de muncă, repausul periodic şi sistematic este necesar.

INTELECTUALE:

Înţelegerea, asimilarea, judecata, memoria şi vigoarea intelectuală, care trebuie să permită concentrarea gîndului asupra unui subiect important şi trecerea fără tranziţie de la un subiect la altul.

Cultura generală. Comportă noţiuni în afara funcţiunii propriu-zise şi este asigurată de şcoală, studii personale şi documentare, de experienţa vieţii, de încercările acesteia.

CAPACITATEA ADMINISTRATIVĂ:

Este **calitatea primordială a conducerii.** Ea se bazează pe capacităţi înnăscute, dar şi pe o doctrină care se afirmă pe zi ce trece, datorită lucrărilor centrale de organizare.

Ea necesită un spirit analitic şi totodată sintetic.

SACHA GUITRY ŞI FILMUL

Există obiceiul de a exagera meritele unor celebrităţi chiar în domenii cu care au avut mai puţin de-a face. Născut la Sankt-Petersburg în 1885, mort în 1957 la Paris, Sacha Guitry a cunoscut o prodigioasă carieră ca dramaturg, actor, cineast, decorator... Din 1906 pînă în 1940 a fost autorul cel mai iubit al „bulevardului" francez: timp de 25 de ani teatrul „La Madeleine" n-a avut

în repertoriu decît piesele lui. Şi a scris peste 300 ! Mai puţin cunoscută îi era însă activitatea cinematografică, în care a debutat cu un documentar, în 1915. Se numea „Cei de la noi" şi filma „pe viu" artişti ca Monet, Renoir, Rodin. Regizor de film prea original, Guitry n-a fost. Criticii de azi încearcă însă să-i supraevalueze geniul. Astfel se afirmă că a inventat „vocea off", adică rostirea unei replici în timp ce personajul nu se află în cadru, în filmul din 1936 „Romanul unui

trişor". E drept, într-un film din 1942, „Fabulosul destin al lui Desiré Clary", Guitry a avut o idee cu adevărat originală. El a plasat genericul la mijlocul filmului, secţionîndu-l în două şi permiţînd personajelor să-şi schimbe interpretul. Alte merite, de pildă faptul că putea turna un film în 10 zile, nu prea atîrnă în balanţă. Cei care socotesc că Guitry a găsit în film un mijloc de a-şi pune piesele în „conserve" sînt mai aproape de adevăr. Căci în comedia bulevardieră era de neîntrecut...

CALEIDOSCOP

RAPIREA LUI MISS WORLD

Participantele la concursul pentru titlul de „Miss World", desfăşurat de curînd în Anglia, au petrecut cîteva ore pline de emoţii în mijlocul studenţilor din Cambridge. Fiecare dintre tinerele candidate la gloria de „Venus 1967" ştia că, în anul trecut, studenţii o răpiseră pe Miss Africa de Sud. Pentru a preîntîmpina repetarea acestei reeditări a legendarei „răpiri a sabinelor" autorităţile au recurs în acest an la concursul unui maestru de jiu-jitsu. Astfel, integritatea frumoaselor lumii a fost asigurată. Cel puţin la Cambridge...

UN NOU „HIPPIES"

În filmul intitulat „I love you, Alice", un serios om de afaceri, luptînd pentru a-şi salva fratele cucerit de moda „hippies", devine în cele din urmă şi el un adept al ei. În rolul businessmanului „hippies": Peter Sellers.

VESELA ÎNCHISOARE !

După 12 zile de detenţiune, cîntăreaţa americană Joan Baez a fost eliberată, reîncepîndu-şi seria concertelor triumfale în auditoriile universitare şi în pieţele publice. Arestată pentru a fi participat la mitingurile de protest împotriva războiului din Vietnam, Joan Baez a continuat să cînte... şi în închisoare.

ACADEMIA MEDITAŢIEI

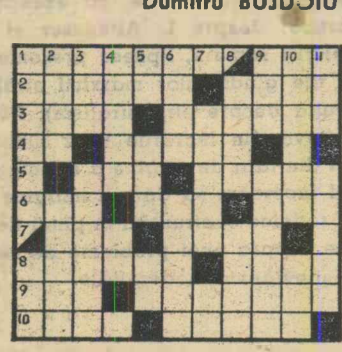
La Bremen (R. F. a Germaniei) într-un peisaj rustic s-a deschis prima academie a „Societăţii internaţionale de meditaţie" care aplică învăţăturile lui Maqesh Yogi. Însoţit de discipolul său Brahamachary Devendra care va prelua conducerea acestei prime universităţi moderne Yoga marele maestru a participat la inaugurarea acestei instituţii insolite în cadrul căreia, în celule mobilate ascetic oamenii hărtuiţi de viaţa cotidiană vor încerca să învete arta meditaţiei spre a-şi reîmprospăta forţele şi a dobîndi armonia interioară.

CU CAP

ORIZONTAL: 1. Lovituri contracarate — Articol genitival. 2. Notă înaltă — A brăzda. 3. Liniştit — Apărut spontan. 4. Una ! — Cadre. 5. Muza lui — Veridic. 6. Deasupra — Cal dobrogean — Silaba trompetei. 7. Soare în Egipt — Posedă (sg.). 8. Soţia lui... Costel — Cui bătut în cap. 9. Spetează — Cu mană bogată (fem. pl.). 10. Vehicul cu doi boi putere — Belşug.

VERTICAL: 1. Nuanţa culorii — Tudor Ion ! 2. Acela — Moral. 3. Conjuncţie — P.S.-ul editurii. 4. Încotro — Ene ! 5. Unt ! — Fruntaş... la coadă ! — Scrib ! 6. A brăzda — Dur. 7. Se dă pe sub mînă — Doarme ! 8. Lichid medical — Plină de apă. 9. E într-o ureche — Cer idilic. 10. Nereuşit — Posesiv feminin. 11. Armăsar — În stare de orice (fem. pl.).

Dumitru BUJDOIU

ETC. este o prescurtare pe care o folosim şi cînd ne referim la revista „Luceafărul", pentru a lăsa să se înţeleagă că ştim mai mult decît spunem

SUMO

KENDO

KARATE

Torahiko Miyahata era al treilea om despre care, văzîndu-l, puteam spune că abia pășise din paginile neuitatei povestiri ce se cheamă „Bătrînul și marea" (primii doi fiind Spencer Tracy și Hemingway însuși). Să ne amintim : „Bătrînul era slab și deșirat și avea ceafa brăzdată de cute adînci. Pe obraji îi apăruseră pete cafenii, ca un cancer nevătămător — isprava soarelui care se oglindește în mare..."

Ideea asemănării profesorului din Tokyo cu zdrobitul, dar nu înfrîntul pescar Santiago mă obseda într-atît încît nu mă părăsea nici acum — cînd trebuia să-l atrag într-o discuție despre ceea ce mă interesa mai mult. Cu o zi înainte, împreună cu un alt român — Titus Deac, șef de comisie la U.A.S.R. — și cu ceilalți reprezentanți străini la Seminarul Internațional al Sportului Universitar, îi ascultasem o deosebit de interesantă alocuțiune despre preocupările sportive ale celor 1 239 293 de studenți din cele 759 școli superioare japoneze. Astăzi ne ascultase el, expunînd în același cadru modul de organizare a sportului în institutele de învățămînt superior românești. Reținuse că la noi este considerabil potențialul studențesc în baschet, volei, handbal, scrimă și-ar fi dorit poate să mă mai descoase. Dar eu o țineam pe-a mea :

— Nu prea mi-e clar, domnule profesor, prin ce se deosebește SUMO de judo ?

— Diferența e ca de la cer la pămînt. Închipuindu-mi că ați văzut de mai multe ori o dispută de judo, vă spun numai că lupta SUMO se desfășoară pe nisip : se trasează un ring circular — tot din nisip — și doi băieți zdraveni, dintre cei mai înalți, mai puternici și mai grei, încearcă să se împingă unul pe altul în afara ringului — ceea ce nu-i de loc lesne.

— Dar KENDO ?

— Este o scrimă cu un fel de bîte ce țin loc de săbii, protagoniștii îmbrăcînd în acest caz tradiționalele costume și măști de protecție.

— Și, în sfîrșit, poate-mi descifrați și tainele jocului KARATE...

— Nu înainte însă de a vă da unele amănunte de ordin istoric. Cele trei jocuri — toate de luptă — își au începuturile în vremurile feudalismului nipon. Portul armelor și săbiilor fiind interzis oamenilor din popor, aceștia, vrînd-nevrînd, au descoperit o sumedenie de forme ale luptei fără arme și săbii. KARATE, lupta mîinilor goale, se crede c-ar fi din insula OKINAWA. Luptătorul are totuși o armă, ascunsă, pe care și-a creat-o singur prin antrenamente neomenesc de dificile : o bătătură mare și tare, o calozitate formată prin lovituri repetate la infinit pe partea exterioară a mîinii sau a piciorului. Lovind cu această parte, ușor poți despica o cărămidă, sparge un lemn și scoate din luptă un adversar. Îmi place să cred că vin în întîmpinarea interesului dv. pentru aceste trei sporturi tradiționale, foarte populare printre studenții japonezi, dăruindu-vă trei fotografii reprezentînd antrenamente de sumo, kendo și karate la universitățile din Tokyo.

— Vă mulțumesc și le voi publica, spre exemplificare, în aceeași pagină cu interviul ce vi-l iau astăzi despre sportul universitar din Japonia.

— Interviu ? Nici n-am observat. Atunci sînt bucuros să vă pot răspunde în continuare la întrebări...

— Prima : Cum este organizat învățămîntul în țara dumneavoastră ?

— Destul de complicat... pentru străini.

(Și profesorul Miyahata descrie un sistem din care rețin că un copil intră în școală la 6 ani și termină studiile, în mod normal, cînd ajunge la 22 sau 24 de ani. Faptul că, pe lîngă universități și colegii superioare, există școli superioare — care nu sînt altceva decît ciclul II al învățămîntului secundar — i-a făcut pe unii să considere că Japonia ar avea vreo 5 milioane de studenți).

— Educația fizică și sanitară — continuă interlocutorul meu japonez — era obligatorie, în învățămîntul primar și secundar, încă din anul 1872.

(Mă simt dator să subliniez cititorilor că anul 1872 reprezintă pentru japonezi ceea ce este anul 1789 pentru francezi : data cînd sînt sfărîmate definitiv cătușele feudalismului și începe epoca modernă a societății. Într-un timp uimitor de scurt, înapoiata țară a samurailor avea să facă — pe plan economic, politic, cultural, științific și social — același salt pentru care Europei i-au trebuit cîteva secole).

— Se spune, domnule profesor, că obligativitatea educației fizice în învățămîntul dv. ar fi ideea unor americani.

— Adevărat ! O misiune culturală americană a efectuat un studiu asupra învățămîntului nostru și ne-a recomandat cu acest prilej ceea ce spuneți. Înainte însă cu doi ani, în 1947, noua constituție, democrată, a Japoniei formula fără echivoc, în articolele 25 și 26, obiectivele sănătății și educației poporului — în baza cărora apăruse „Legea fundamentală a educației naționale". O „Asociație universitară" specială a stabilit ca programul de educație fizică și sanitară să fie realizat în facultățile nipone pe două căi : 1) cursuri și conferințe (cu tematică sanitară și de teorie a educației fizice) și 2) activități fizice dirijate. Conducerea tuturor acestor probleme e încredințată „Consiliului de educație fizică și sanitară în universități" care funcționează în cadrul Ministerului Educației, avînd numeroase comisii cu delegați voluntari și reprezentanți în fiecare regiune.

— Trebuie să înțeleg cumva că studenții japonezi, atît de bine cotați pe plan sportiv mondial, organizează competiții numai din anul 1949 ?

— Vai de mine ! Mă refeream doar la prevederile programei de învățămînt. Instituțiile superioare japoneze, numărîndu-se printre cele mai vechi din lume, fiind anterioare universităților franceze și Universității din Oxford, au vechi tradiții și pe plan sportiv. Atît sporturile naționale cît și cele occidentale și-au cucerit de mult o mare popularitate în facultățile noastre. Întrebați-l pe primul student ieșit în cale și vă va spune dintr-o suflare istoricul tradiționalelor competiții universitare japoneze. În 1874 a fost începutul : la Școala superioară de ofițeri de marină se organizează o zi atletică. Urmează : momentul 1877 — cînd Universitatea imperială (devenită apoi Universitatea din Tokyo) inițiază prima întîlnire de natație și vîsle, pe rîul Sumida ; momentul 1878 — cînd Universitatea agronomică din stațiunea de munte Sapporo (locul Olimpiadei de iarnă din 1972) organizează o zi sportivă complexă ceea ce va face după aceea în fiecare an. Încet, încet, fiecare instituție de învățămînt superior își fixează cîte o asemenea zi de întreceri fizice, denumită „UNDO-KAI". Încă de pe la sfîrșitul secolului trecut se înregistra la Tokyo o medie de 20 000 spectatori la „Undo-kaiuri" — devenite adevărate festivaluri cuprinzînd întreceri între studenții a două universități la gimnastică și înot, dansuri, alergări, sărituri, curse cu obstacole, lupte, tras la coardă, curse pe trei picioare și alte fantezii sau chiar carnavaluri. „Undo-kaiurile" nu sînt, de fapt, decît treceri în revistă ale celor mai bune valori sportive relevate de competițiile ce se organizează în universități de către asociațiile sportive studențești.

(Din nou deschid o paranteză pentru a oferi cititorilor interesați cîteva date : în 1886 ia ființă prima asociație sportivă universitară din Japonia — la Universitatea din Tokyo ; în 1925 apare „Federația universitară națională de natație", cărora le urmează numeroase alte federații).

— Federațiile universitare, continuă profesorul Miyahata, organizează anual campionatele studențești și se ocupă de ligile studențești. Inutil să vă mai spun că „Liga de base-ball a celor 6 mari", cu întîlniri-tur (primăvara) și retur (toamna) e cea mai populară.

— Domnule profesor, îmi povestea cineva că întîlnirile de base-ball dintre teamurile universităților Waseda și Keio sînt atît de populare încît spectatorii — și nu numai studenți — se duc la stadion din noaptea premergătoare pentru a fi siguri de locuri bune. Chiar așa să fie ?

— Chiar așa ! Ceea ce face japonezul nostru pentru base-ball întrece orice închipuire. De formidabilă popularitate se mai bucură însă și o altă competiție studențească tradițională : cursa de cros-ștafetă Tokyo—Hakoné, la care participă echipele a 10 universități. Toată lumea știe că de fiecare dată la 2 februarie, ora 8, concurenții pornesc și, după 5 schimburi, sosesc la Hakoné de unde se reîntorc a doua zi — în șase schimburi. Notați cifra medie a spectatorilor care vin pe traseu să-i încurajeze pe studenții sportivi : 1 milion. Bineînțeles, acestea sînt doar întrecerile de mare anvergură. În afara lor, fiecare universitate organizează în fiecare zi de lucru zeci de competiții și antrenamente, căutînd să folosească cît mai din plin instalațiile și terenurile proprii care, de cîțiva ani — de cînd ne-am hotărît să depășim penuria ce-o aveam în acest sens — sînt din ce în ce mai multe.

. . . .

...Ceea ce aflasem de la profesorul japonez, care-i seamănă atît de mult bătrînului pescar Santiago, aveau să-mi confirme apoi cele văzute în universitățile și la excelentele baze sportive japoneze. M-am convins cu acest prilej că în lume sînt puține popoare care să practice atîtea sporturi, că japonezul de rînd — fie el de orice profesie — face sport nu ca să se relaxeze ori să se distreze, ci din necesitate. El este conștient că mișcarea îi întărește organismul, făcîndu-l mai puternic pentru lupta cu existența, că trebuie să facă sport pentru ca generațiile viitoare să fie mai înalte, mai robuste. De aceea, japonezul, cu meticulozitatea care-l caracterizează numai pe el, cum are o clipă liberă, și-o folosește făcînd sport : gimnastică la locul de muncă, tenis, base-ball, baschet, popice etc. etc. Dacă ne vom gîndi că pentru fiecare nipon, „o zi fără sport e ca o mîncare fără orez" (cum remarcau și doi ziariști români prezenți la Olimpiada de la Tokyo), ne vom explica, fără îndoială, și excepționalele performanțe cu care solii din „Țara soarelui răsare" uimesc stadioanele lumii.

G. MITROI

BREVIAR

ACCESUL STUDENȚILOR SPRE UNIVERSITATE

La Hofburg, în Viena, s-au desfășurat, începînd de la 20 noiembrie a.c., lucrările primei Conferințe a miniștrilor învățămîntului din statele europene membre ale U.N.E.S.C.O. Conferința a avut ca temă : Accesul spre învățămîntul superior.

La conferință a participat o delegație din țara noastră condusă de acad. ȘTEFAN BĂLAN, ministrul învățămîntului.

După cuvîntul de deschidere rostit de RENÉ MAHEU, directorul general al U.N.E.S.C.O., conferința a fost salutată de FRANZ JONAS, președintele Republicii Austria, și de TH. PIFFL PERCEVIC, ministrul austriac al educației. Raportor general al conferinței a fost ales JEAN LIVESCU, adjunct al ministrului învățămîntului din țara noastră.

Într-unul din numerele viitoare vom relata pe larg desfășurarea și semnificațiile conferinței.

DELEGAȚIE A U.T.C. ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA

Miercuri 22 noiembrie a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Belgrad, delegația Uniunii Tineretului Comunist, condusă de tovarășul MIRCEA ANGELESCU, secretar al C.C. al U.T.C și președinte al U.A.S.R., care, la invitația Uniunii Tineretului Iugoslav, face o vizită în R.S.F. Iugoslavia

CRONICA MICROBISTULUI

„AMICI"

Cititorul mă va ierta, sper, că redau intr-un limbaj voit caragialesc o discuţie care, pentru că a avut loc aevea nu mi-a solicitat cîtuşi de puţin imaginaţia.

— Bonsoar, Gigi.

— Bonsoar, Vigi. Da'... ce ai ? Te văz cam...

— Nu prea am chef... Sînt obosit... Am stat azi noapte tîrziu la Katanga. Am vorbit foarte mult de tine.

— Da ?... Ce ?

— E !... mai nimic... fleacuri ! Nu ştii cum sînt oamenii noştri ? Unul dintre ei nu te poate suferi, şi ţi-e amic.

— Adică... cum ? mă vorbea de rău... mă înjura ?

— Uite, vezi, ăsta-i cusurul tău — eşti curios

— Bine, frate, fireşte că sînt curios să aflu ce se spune pe socoteala mea, mai ales de amici Ei, ce zicea amicul ?

— Nu te poate suferi... Zicea că la meciul cu vicecampionii mondiali nici n-ai fost...

— Nu-i adevărat, însă cînd joacă naţionala nu obişnuiesc să stau la masa presei ; merg în tribună — unde pot să mă agit, să aplaud dar să şi strig, să sar în sus la gol, dar să şi înjur cu năduf cînd mingea caută numai bara.

— Şi mai zicea că nici nu te-a bucurat prea mult acel 1—0...

— Ce insidios ! Mă rog ţie, cine e insidiosul, spune-mi-l!

— Ca să mă pui faţă ?... N-am poftă.

— Dar cum poate să gîndească astfel ? Partida s-a disputat miercuri — în ziua cînd apăruse deja „Viaţa studenţească", iar pînă miercurea următoare ziarele au spus tot ce se putea spune şi încă multe pe deasupra. Satisfacţii ca după această mare performanţă n-am mai avut din ziua cînd Eusebio, stopat la Bucureşti, schimba tricoul cu Dan cel Mare. Selecţia — înţeleaptă şi realistă —, frumoasele linii nevăzute trasate pe scena verde a stadionului de mingea plecată din vîrful bocancului drept al lui Constantin, viteţia lui Ionescu în lupta cu zeii ce-l protejau pe Wolter, suflul supraomenesc al lui Gherghell, formidabila apărare a plăieşilor căpitanului Coe, efortul, marele efort unanim, risipa de energie, dăruirea tuturor şi încrederea lor în posibilităţile ce le au şi golul, neuitatul gol din minutul 81, merită mai mult decît nişte simple elogii Merită adevărate poeme. Celor 11 brazilieni (uite că s-au găsit !).. le-aş fi închinat o „Patetică" de-aş fi fost compozitor, sau o odă de-aş fi fost poet Aşa însă nu le-am putut închina decît... o cupă de Murfatlar. Dar cum îşi permite dumnealui ?

— Zicea că eşti circumspect, că te interesează mai mult jocurile oficiale...

— Cred şi eu ! Victoriile amicale sînt reconfortante, dar fără cele oficiale nu poţi trăi Sau ce folos că am îngenuncheat altă dată la Bucureşti teamurile Spaniei şi Portugaliei, sau pe vicecampionii mondiali de-atunci (cehii), dacă tocmai cînd aveam nevoie, la Zürich, ne-am făcut de rîsul lumii. Dacă ne calificăm pentru Mexic dedic în întregime cîte o cronică a microbistului fiecăruia dintre jucători, de la portar pînă la extrema stîngă.

— ...Că lauzi peste tot articolul „Şampania bucuriei să nu ne întunece luciditatea", fiindcă eşti prieten cu autorul...

—Lăsînd la o parte cronicile propriu-zise Romulus Balaban a scris, într-adevăr, cel mai inteligent şi cumpănit comentariu după victoria asupra lui Uwe...

— Că în naţională nu a jucat nici un student...

— Asta-i altă căciulă. Dacă Ionescu e mai bun decît Ivansuc şi Dobrin mai bun decît Deselnicu, de vină nu sînt decît Ivansuc şi Deselnicu.

— Că te-ai împăcat cu unii antrenori federali şi acum te faci că nu-i vezi cum au dat buzna să antreneze copiii, ei, nişte pensionari depăşiţi...

— N-am ştiut.

— Că... În fine, prostii. Nu-ţi mai spun, că te superi... Că asta trebuie să mărturiseşti şi tu că e cusurul tău — te superi.

— Spune, domnule, să aflu tot

— Zicea că toată lumea vorbeşte de suspendarea pe opt luni a lui Mihăilă şi a lui Răcelescu, numai tu taci chitic.

— Ce să mai spun ? Apărarea nu le-o pot lua fiindcă-s huligani, iar a face morală unui huligan înseamnă a bate toaca pentru o babă surdă

— Că înjuri spectatorul de fotbal...

— Ba nu l-am înjurat. Am spus numai că e puţin receptiv la educaţia ce încearcă presa să i-o facă Se întîmplă cu el ce se întîmplă cu noi toţi cînd asistăm la piesele lui Baranga Aplaudăm, rîdem, povestim apoi la amici, dar fiecare credem că e vorba despre altcineva.

— Că...

— Numaidecît să-mi spui cine e omul.

— Nici gînd.

— Mersi.

(De cei doi amici se apropie un al treilea care, după ce salută, se adresează către Vigi).

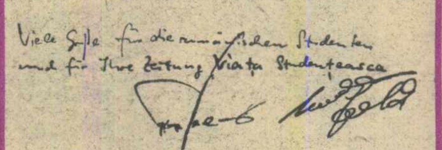
— Mare secătură eşti, amice... Mă faci să-mi pierz noaptea şi să te aştept ca un caraghios azi-noapte la Katanga.

— Mă rog ţie, scuză-mă... Eram zdrobit de oboseală, m-am culcat la opt seara.

— A ! Acum ştiu cine e amicul... (izbucneşte cronicarul, care abia îşi refulează pornirea de a-i... zice „amicului" două... vorbe straşnice).

G. M.

Interpretul român pe lîngă lotul fotbaliştilor din R. F. a Germaniei a fost un student. Se înţelege, deci, că n-a putut rezista tentaţiei de a lua autografe şi interviuri pentru revista noastră. Putem publica astfel autografe ale lui Beckenbauer şi Uwe Seeler, precum şi un microinterviu cu marele mijlocaş numărul 4 al alb-negrilor.

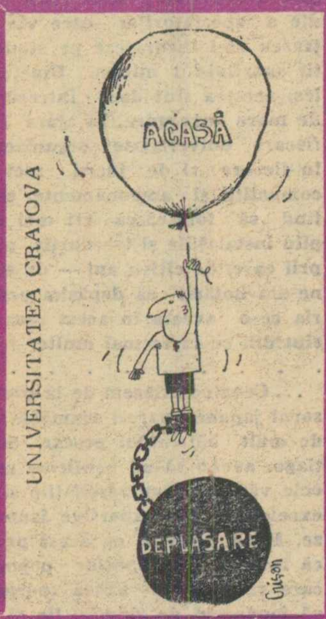
— Ce impresie v-a făcut Bucureştiul în cele trei zile ale sejurului ?

— România este o ţară foarte, foarte ospitalieră Sejurul a fost cu adevărat minunat. Bucureştiul îmi place mult. Străzile sînt largi şi cred că aproape tot anul aveţi multe flori. În timpul vizitei prin frumoasa capitală am văzut ceva neaşteptat : cartierul Drumul Taberei ; noile construcţii au fost pentru mine o revelaţie. Mulţi dintre noi venim pentru prima oară în această ţară şi putem spune că plecăm cu imagini deosebit de încîntătoare asupra realităţilor româneşti. Plecăm cu toţii cu dorinţa de a ne întoarce în această ţară în curînd, pentru concediu. M-a impresionat plăcut primirea pe care ne-a făcut-o pretutindeni, la antrenamente, la stadion, la hotel, pe stradă, publicul român şi în mod deosebit tineretul. Profit de această ocazie pentru a mulţumi tuturor.

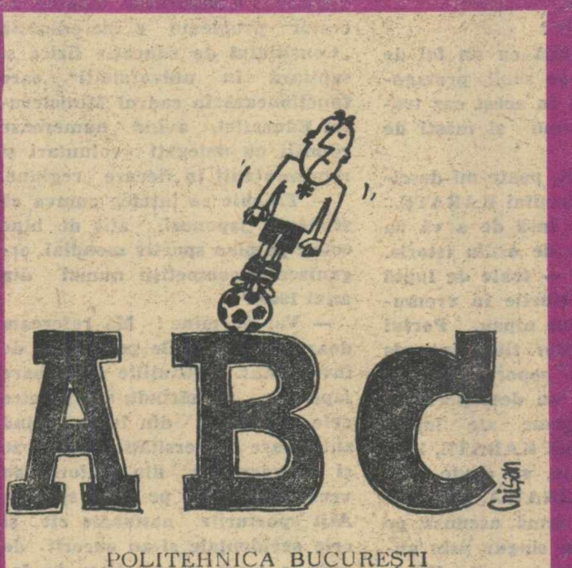
— Toţi cunosc că timpul liber îl dedicaţi fotbalului. În puţinul timp liber ce vă mai rămîne din „timpul liber" dirijat, ce lucruri vă aduc satisfacţii ?

— Sportul. Joc tenis cu multă plăcere Citesc mult, iar ca autor preferat Erich Maria Remarque Muzica de operetă îmi place în mod deosebit. De altfel, vreau să mai adaug că m-am bucurat putînd găsi în frumosul magazin „Muzica" discuri cu muzică populară. Dintre melodii mi-au plăcut „Ciocîrlia", „Periniţa" şi „Dansul căluşarilor". Artizanatul românesc m-a încîntat şi o serie de ţesături ce le-am luat cu mine vor ocupa locul de cinste în colecţia mea.

Liviu MUREŞAN

UNIVERSITATEA CRAIOVA

POLITEHNICA BUCUREŞTI

POLITEHNICA TIMIŞOARA

„ESEU" DESPRE RUGBIUL STUDENŢESC

Nu ne propunem o analiză, ci numai o sumară trecere în revistă a comportării numeroaselor formaţii universitare în recent încheiatul campionat al rugbiştilor. Nu ne vom reţine însă, pe ici pe colo, de la unele „încercări" critice.

În divizia „A" meciurile amînate nu mai pot influenţa clasamentul. Echipele studenţeşti termină pe următoarele locuri : V — Politehnica Iaşi ; VI — Agronomia Cluj ; IX — Ştiinţa Petroşeni. Faţă de tur, saltul calitativ cel mai impresionant l-a realizat Agronomia. La ora actuală, după cele 22 de jocuri ale stagiunii rugbistice, specialiştii şi spectatorii sînt unanimi în a considera că rugbiştii de la poalele Feleacului practică un rugbi modern, un joc spectaculos şi fantezist. Dar le lipseşte puterea de finalizare, de concretizare a acţiunilor în puncte marcate Colegii lor de pe Copou au avut o evoluţie constantă. Prezenţa „bătrînului" Rozenberg creează echilibru, tinerii promovaţi prezentîndu-se mai mult decît promiţător. Mai inconstantă, „Ştiinţa" din Valea Jiului s-a mulţumit să se îmbăieze în apele tulburi din subsolul clasamentului ; a avut noroc cu Steaua, care i-a cedat fără „zîmbet" jocul prin forfait, săltînd-o astfel din zona lanternei. Aşa că în campionatul viitor vom avea un cvartet studenţesc în categoria „A"

Divizia secundă şi-a sfîrşit stagiunea mai de mult. Împărţite în trei serii, echipele studenţeşti s-au raliat şi ele la nivelul scăzut al rugbiului practicat, excepţie făcînd Universitatea Timişoara, care s-a detaşat net Echipele studenţeşti din seria I ocupă următoarele poziţii în clasament : I — „U" Timişoara cu 58 puncte ; II — Politehnica Timişoara 49 puncte ; VII — Politehnica Cluj 42 puncte şi IX — Institutul de mine Petroşeni 35 puncte. Timişorenii au primit din nou certificatul de divizionari „A". Un an încheiat s-au „distrat" în divizia secundă a ţării, revenind în prima categorie după ce au cîştigat şefia seriei într-o manieră de invidiat: 19 victorii din 20 posibile (!) În turneul de calificare din Capitală au reuşit un „draw" cu Constructorul Bucureşti, apoi au spart cofrajele „Cimentului" din Medgidia, învingînd cu 12—6 şi asigurîndu-şi calificarea.

În seria a II-a, solitara studenţească „Agronomia" Iaşi a totalizat 33 p., iar în seria bucureşteană cele şase echipe studenţeşti ocupă următoarele locuri : II — Construcţii 56 p. ; IV —Politehnica 49 p ; VII — I.C.F. 42 p. ; VIII — I.P.G.G., 39 p. : IX — A.S.E., 32 p. ; şi X — Arhitectura, 28 p. Din analiza locurilor pe care le ocupă în clasamentul final al seriei s-a putut observa preocuparea permanentă a unor echipe studenţeşti de a realiza, o dată cu spectacolul sportiv, prin etalarea cunoştinţelor tehnice şi tactice, şi puncte. Cele mai eficace atacuri au fost „U" Timişoara şi „Construcţii" Bucureşti — care au realizat un esaveraj pozitiv. Cele mai slabe, ale Arhitecturii, I.P.G.G., A.S.E. şi Institutului de mine Petroşeni.

La capitolul „Disciplină" consemnăm o serie de abateri sancţionate de Federaţia de rugbi. Politehnica Timişoara a avut un jucător suspendat pe două etape, ca şi Agronomia Cluj. Se poate totuşi afirma că „provincialele" au fost „cuminţi". Echipele din Bucureşti au avut 11 suspendări şi 5 avertismente. Au excelat în acte de indisciplină Construcţiile şi A.S.E., cu cîte 3 suspendări şi 2 avertismente. Singurul care a luat patru etape de suspendare a fost Virgil Solomie de la I.P.G.G. O notă proastă pentru antrenorul Radu Leonte care, în loc să ia atitudine împotriva jucătorilor pe care îi antrenează atunci cînd aceştia comit acte nesportive, s-a dedat la injurii faţă de membrii comisiei de rugbi a oraşului Bucureşti. Inexplicabil de slabă — comportarea echipei Arhitectura, antrenată de unul din cei mai cunoscuţi antrenori români — prof. N. Pădureanu, precum şi a Politehnicii, pregătită de Fl. Tudorache.

În altă ordine de idei, foarte mulţi studenţi, aparţinînd Institutului agronomic din Bucureşti, precum şi centrului universitar Galaţi sînt dornici să practice rugbiul. Nu se pot înfiinţa şi aici echipe ?

Ultima problemă, a selecţionării. După meciul internaţional cu R. F. a Germaniei, Federaţia română de rugbi s-a oprit asupra cîtorva formule pentru lotul naţional în vederea confruntării de la 10 decembrie, la Nantes, cu reprezentanţii cocoşului galic. Aceste formule vizau iniţial şi numeroşi sportivi din echipele studenţeşti. De altfel, meciul dintre selecţionata divizionară şi selecţionata provinciei a relevat forma bună a echipei provinciei, alcătuită pe scheletul formaţiilor Politehnica Iaşi, Ştiinţa Petroşeni şi Agronomia Cluj. Deşi studenţii folosiţi au manifestat o bună formă sportivă, selecţionerii nu au optat finalmente pentru folosirea lor în echipa naţională. Poate... altă dată.

Cornel VALEANU